

รายงานการประชุมรัฐสภา
ครั้งที่ ๑/๒๕๑๓ (สามัญ)
วันพุธที่ ๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๑๓
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๒๕ นาฬิกา

ประธานรัฐสภา: วันนี้มีสมาชิกมาร่วมการประชุม ๒๘๔ คน ครบองค์ประชุมแล้ว
ผมขอเปิดประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม สำหรับวันนี้ไม่มี

นายทองดี อิศราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่): ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ
ข้าพเจ้าทองดี อิศราชีวิน ส.ส. จังหวัดเชียงใหม่ แห่งพรรคอิสระธรรม อยากจะขอประธาน
ท้วงระเบียบวาระวันนี้ อาศัยข้อบังคับของวุฒิสมาชิกโดยอนุโลมประชุมร่วมกันของรัฐสภา
ในข้อ ๑๔ ว่าด้วยระเบียบวาระ ให้จัดระเบียบวาระประชุมตามลำดับ ดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

๒. รับรองรายงานการประชุม

ประธานรัฐสภา: เดียว ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่): อันนี้ครับท่านประธาน บังเอิญ
รับรองรายงานการประชุมก็ไม่มี แต่ทางด้านท้ายมีรายงานการประชุมที่เอวาทให้สมาชิก
นี้ ข้าพเจ้าท้วงอย่างนี้ผิดข้อบังคับข้อ ๑๔ ของวุฒิสมาชิก ที่เราอนุโลมมาใช้ในรัฐสภา เป็น
เพราะเหตุใดท่านไม่บรรจว่ารับรองรายงานการประชุมในอันดับ ๒ และท้ายนี้ท่านมีไว้ทำไม
หมายเหตุ รายงานการประชุมรัฐสภา ครั้งที่ ๒ คณะกรรมาธิการได้ตรวจเสร็จแล้ว และจะ
วางไว้เพื่อท่านสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกผู้แทนราษฎรตรวจดูก่อนที่จะเสนอให้รัฐสภา
รับรอง ณ สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา ตั้งแต่วันที่ ๒๔ มิถุนายน เป็นต้นไป ๒๔ มิถุนายน
ผ่านพ้นไปแล้ว วันนี้นวันที่ ๑ กรกฎาคม นี่ท่านทำให้ผิดพลาดมาก ผิดข้อบังคับของการประชุม
ร่วมรัฐสภาด้วยท่าน เพราะฉะนั้นขอให้ท่านได้กรุณาชี้แจง

ประธานรัฐสภา : ผมจะเรียนให้ท่านทราบว่า

๑. อำนาจการจัดระเบียบวาระเป็นอำนาจของประธานสภา

๒. รายงานการประชุมนี้ได้วางไว้อย่างไม่ครบกำหนด ต้องเกิน ๗ วัน และเกินวันที่ ๒๔ วันในวันที่ ๑ เท่าไรคุณ ๗ วันพอดีเท่านั้น เอาไว้คราวหน้าก็ได้

ระเบียบวาระที่ ๒ เลือกตั้งตุลาการรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิในทางกฎหมายแทนตำแหน่งที่ว่าง คือว่า เนื่องจาก คุณหลวงประกอบนิติสาร ตุลาการรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิในทางกฎหมายที่รัฐสภาแต่งตั้ง ได้พ้นจากตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๗(๒) โดยได้ถึงแก่อนิจกรรม เมื่อวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๑๓ ตำแหน่งตุลาการรัฐธรรมนูญ จึงว่างลง ๑ ตำแหน่ง ฉะนั้นรัฐสภาจำเป็นต้องแต่งตั้งบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิในทางกฎหมาย เข้ามาแทนตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๖๘ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า "ถ้าตำแหน่งตุลาการรัฐธรรมนูญซึ่งรัฐสภาแต่งตั้งว่างลงเพราะเหตุอื่นใด นอกจากถึงคราวออกตามมาตรา ๑๖๗(๑) ให้รัฐสภาแต่งตั้งตุลาการรัฐธรรมนูญเข้ามาแทนภายในสามสิบวัน" ซึ่งต่อไปให้ข้าพเจ้าขอเชิญท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้โปรดเสนอชื่อผู้ที่เห็นสมควรจะดำรงตำแหน่งตุลาการรัฐธรรมนูญผู้ทรงคุณวุฒิในทางกฎหมายแทนตำแหน่งที่ว่างได้

นายใหญ่ ศวิตชาติ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : กระผมขอเสนอหม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

นายสว่าง อุดมพรหม สมาชิกสภาผู้แทน (นครราชสีมา) : กระผมนายสว่าง อุดมพรหม ส.ส. นครราชสีมา ขอประทานเสนอพระยาอรรณการีย์นันทน์ ครับผม ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

นายทองดี อิศราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้า ทองดี อิศราชีวิน เชียงใหม่ มีความเห็นว่าผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งตุลาการรัฐธรรมนูญนั้นไม่ควรจะให้สังกัดพรรคการเมืองใดๆ ท่านประธาน อันนี้เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เนื่องด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอเสนอผู้ทรงคุณวุฒิผู้หนึ่งซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองใดๆ เลย และผู้นี้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิอย่างยิ่ง

ประธานรัฐสภา : คุณไม่ต้องอภิปรายเรื่องคุณสมบัติ

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

๓

นายทองดี อิสราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : อันเนื่องภิปรายประกอบบุคคลิก ลักษณะและคุณงามความดี และความสามารถของท่านผู้นี้ก่อน

ประธานรัฐสภา : ไม่ต้องอภิปรายคุณวุฒิหรอก

นายทองดี อิสราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าขอเสนอ ดร. หยุต แสงอุทัย ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง (ไม่มีสมาชิกรับรอง)

นายทองดี อิสราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ดร. หยุต แสงอุทัย นี้ข้าพเจ้า ยังเห็นเป็นบุคคลที่ไม่เกี่ยวกับพรรคการเมืองใด ๆ

ประธานรัฐสภา : เตี่ยว ๆ ไม่เห็นมีใครรับรองนี่ครับ

นายทองดี อิสราชีวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ครับไม่รับรองก็ตาม แล้วไป ตกไป

ประธานรัฐสภา : จะมีท่านผู้ใดเสนอชื่อท่านผู้อื่นอีกหรือไม่ (ไม่มีผู้ใดเสนอชื่ออีก)

ประธานรัฐสภา : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดเสนอชื่อท่านผู้อื่นอีกแล้ว ก็เป็นอันยุติการเสนอชื่อเพียงเท่านี้ ต่อไปเป็นการเลือกผู้ที่เห็นสมควรจะเป็นตุลาการรัฐธรรมนูญแทนตำแหน่งที่ว่าง ทางเจ้าหน้าที่จะได้แจกกระดาษไปสำหรับท่านจะได้เขียนชื่อว่า ท่านจะเลือกผู้ใดในระหว่าง ๒ คนที่ได้รับการเสนอชื่อ คือ หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช กับ พระยาอรุณการีย์นิพนธ์

ต่อไปนี้ขอให้เจ้าหน้าที่ได้แจกกระดาษให้แก่ท่านสมาชิก

(เจ้าหน้าที่ได้นำกระดาษแจกแก่สมาชิกในที่ประชุม)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดที่ยังไม่ได้รับกระดาษบ้างครับ ได้โปรดแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ เมื่อได้รับกันครบแล้ว โปรดตรวจดูเขียนชื่อคนเดียว แล้วจะให้เจ้าหน้าที่ไปเก็บกระดาษครบ ท่านไม่ต้องลุกมา เจ้าหน้าที่ไปเก็บกระดาษได้

(เจ้าหน้าที่ได้เก็บกระดาษที่เขียนชื่อเลือกตุลาการรัฐธรรมนูญจากสมาชิกในที่ประชุมจนทั่วหมด)

ประธานรัฐสภา : ผมขอประทานเชิญท่านผู้มีรายนามต่อไปนี้เป็นกรรมการตรวจนับคะแนนต่อไป ๑. คุณเสรี สุชาติประคีติ์ ๒. คุณวรศักดิ์ นิมนันท์ ๓. คุณเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ๔. คุณบุญช่วย อัดถาวร ๕. คุณวิมล วัฒนาลัย ๖. คุณปัญญา เกสรทอง ขอเชิญเป็นกรรมการ

ตรวจนับคะแนน

(ผู้ตรวจนับคะแนนเข้าประจำที่ และได้ตรวจนับคะแนน เมื่อผู้ตรวจนับคะแนนได้นับคะแนนเสร็จแล้ว เสนอผลต่อประธานรัฐสภา)

ประธานรัฐสภา: บัดนี้ ผลแห่งการเลือกกรรมการตุลาการรัฐธรรมนูญเสร็จสิ้นแล้ว ปรากฏว่า พระยอรชการีย์นิพนธ์ ได้คะแนน ๑๖๖ คะแนน หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช ได้คะแนน ๙๑ คะแนน เป็นอันว่าท่านเจ้าคุณอรชการีย์นิพนธ์ได้เป็นตุลาการรัฐธรรมนูญ แทนตำแหน่งที่ว่าง

(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

ประธานรัฐสภา: ระเบียบวาระที่ ๓ ญัตติขอให้ตีความรัฐธรรมนูญ ซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนแห่งจังหวัดสุรินทร์ คือ คุณญาติ ไหวดี เป็นผู้เสนอ เชิญ

(สำเนา)
วันที่ ๑๐๑๔/๑๓ วันที่ ๒๘ พ.ค. ๑๓
สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ที่ สผ ๐๐๐๒/๖๔๖๔

สภาผู้แทน

๒๘ พฤษภาคม ๒๕๑๓

เรื่อง ยุติขอให้ตีความรัฐธรรมนูญ

กราบเรียน ประธานรัฐสภา

สิ่งที่ส่งมาด้วย ยุติขอให้ตีความรัฐธรรมนูญ

ด้วยนายญาติ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทน ได้เสนอยุติขอให้ตีความรัฐธรรมนูญต่อ
รัฐสภา เพื่อขอให้รัฐสภาตีความข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๕๑๓
ข้อ ๓๐ ว่า ขัดต่อมาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๓๓ ของรัฐธรรมนูญหรือไม่ เนื่องจากเรื่องนี้ เป็น
เรื่องที่จะต้องพิจารณาในที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา

จึงขอเสนอมาเพื่อดำเนินการต่อไปตามรัฐธรรมนูญ

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

พลตรี ศ. สิริโยธิน

(ศิริ สิริโยธิน)

ประธานสภาผู้แทน

สำเนาถูกต้อง.

พิลาส พิมพ์.

แทน.

(สำเนา)

วันที่ ๑๐๑/๑๓ วันที่ ๒๖ พ.ค. ๑๓

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ที่ ๑๖๙/๒๕๑๓.

สภาผู้แทน

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๑๓

เรื่อง เสนอญัตติให้ตีความรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
กราบเรียน ท่านประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือญัตติของข้าพเจ้าที่ ๑๖๐/๒๕๑๓ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๓

เนื่องจากข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่า ข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทน พ.ศ.
๒๕๑๓ ซึ่งได้ประกาศใช้บังคับในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๗ ตอนที่ ๑๘ วันที่ ๔ มีนาคม
๒๕๑๓ เฉพาะข้อที่ ๓๐ ได้บัญญัติขึ้นเป็นการขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา
๑๒๕ มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๒๗ และมาตรา ๑๒๘ ข้าพเจ้าจึงเสนอญัตติมาเพื่อขอความกรุณา
ท่าน ได้โปรดนำญัตติของข้าพเจ้า ซึ่งมีผู้รับรอง ๒๗ คน เสนอต่อประธานรัฐสภา เพื่อให้
ที่ประชุมรัฐสภาพิจารณาตีความเรื่องนี้ ตามความในมาตรา ๑๗๓ แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราช-
อาณาจักรไทย ทั้งนี้เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามความข้อ ๔๕ แห่งข้อบังคับการประชุมปรึกษา
ของสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๕๑๓

จึงกราบเรียนมาเพื่อขอความกรุณาท่านได้โปรดดำเนินการโดยด่วนต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

ญาติ ไหวดี

(นายญาติ ไหวดี)

สมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดสุรินทร์

สำเนาถูกต้อง.

พิลาส พิมพ์

ทาน.

(สำเนา)

ที่ ๑๖๐/๒๕๑๓

สำนักงานเลขที่ ๔/๑ ซอยอารี ๓

ถนนพหลโยธิน พระนคร

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๓

เรื่อง เสนอญัตติให้ตีความรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
กราบเรียน ท่านประธานสภาผู้แทน

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๕ บัญญัติไว้ว่า “วุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” แล้วก็มิชอบบัญญัติเรียงลำดับมาตราเป็นการขยายความของ “อำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน” ว่า มาตรา ๑๒๖ ให้สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนมีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี ในเรื่องใดอันเกี่ยวกับงานในหน้าที่ได้ มาตรา ๑๒๗ ให้สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนไม่ต่ำกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของแต่ละสภา มีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอให้เปิดอภิปรายทั่วไป เพื่อให้คณะรัฐมนตรีแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในปัญหาอันเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน โดยไม่ต้องลงมติในปัญหาที่อภิปราย และมาตรา ๑๒๘ ให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนทั้งสองสภารวมกัน หรือสมาชิกของแต่ละสภา ไม่ต่ำกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของทั้งสองสภามีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไป เพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายตัวหรือทั้งคณะ

และตามมาตรา ๑๓๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติไว้ว่า “วุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจตั้งข้อบังคับการประชุมปรึกษาของแต่ละสภา เกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติ การเสนอญัตติ การประชุม การปรึกษาและกิจการอื่น เพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” โดยอำนาจตามมาตรา ๑๓๓ นี้ สภาผู้แทนได้ตั้งข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๕๑๓ ซึ่งได้ประกาศใช้บังคับในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๑๘ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๑๓ แล้ว และข้อบังคับการประชุมฯ ดังกล่าวนี้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๑๓ เป็นต้นมา โดยเฉพาะข้อ ๓๐ แห่งข้อบังคับการประชุมฯ ได้บัญญัติว่า “สมาชิกมีสิทธิเสนอญัตติเรื่องใด ๆ ที่สำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ญัตตินี้ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคน ในกรณีที่สภาเห็นด้วยกับญัตติดังกล่าวแล้ว ให้ประธานสภา

สมบัติห้องสมุดวุฒิสภา

แจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี” ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๓๐ นี้ มีได้ตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ เพราะมีได้ตั้งขึ้น เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับวิธีการนิติบัญญัติหรือควบคุมราชการแผ่นดินตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ คือการตั้งกระทู้ถามรัฐบาลตามมาตรา ๑๒๖ การเปิดอภิปรายทั่วไปโดยไม่ต้องลงมติในปัญหาที่อภิปรายตามมาตรา ๑๒๗ หรือการเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายตัว หรือทั้งคณะตามมาตรา ๑๒๘ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภา และสมาชิกสภาผู้แทนทำการควบคุมราชการแผ่นดิน แต่ตั้งข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๓๐ ขึ้นเพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนมีสิทธิเสนอเรื่องใด ๆ ที่เห็นว่า สำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งไม่มีในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเลย ข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๓๐ จึงเป็นการเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทน นอกจากที่มีอยู่เดิมตามรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นการตั้งข้อบังคับเกินอำนาจที่สภาผู้แทนมีอยู่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๓๓ นอกจากนี้ยังเป็นการตั้งข้อบังคับที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติว่าด้วยการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๑๖๙ มาตรา ๑๗๐ มาตรา ๑๗๑ และมาตรา ๑๗๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยอีกโสดหนึ่งด้วย

ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเสนอญัตติตามข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๕๑๓ ข้อ ๔๔ โดยอาศัยอำนาจตามความในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๗๓ เพื่อขอความกรุณาท่านได้โปรดนำญัตติเรื่องนี้เสนอต่อท่านประธานรัฐสภา ตามข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๔๕ เพื่อให้ที่ประชุมรัฐสภาพิจารณาตีความรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๓๓ ว่าสภาผู้แทนมีอำนาจตั้งข้อบังคับการประชุมปรึกษาของสภาผู้แทนข้อ ๓๐ ได้หรือไม่

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

ญัตติ ไหวดี

(นายญัตติ ไหวดี)

สมาชิกสภาผู้แทนจังหวัดสุรินทร์

(ลงชื่อ) ส. ชื่นสมจิตต์, ประเสริฐ บุญสม, ปรีดา อารัม, สุวรรณ ธนภัญญา, น้อย ทินราช, สะไกร สามเสน, สมบูรณ์ เดชสุภา, สมบูรณ์ ทวีวัฒน์, บุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ,

เชื้อ ทิพย์มณี, แสง ชัชวาล, ประสิทธิ์ ชูพิณิจ, สุรินทร์ เทพกาญจน, เสริม โลกเลื่อง,
ชัย ชิตชอบ, ประมวล ฤๅมตย์, รต.สุพจน์ ตั้งตระกูล, เทพ สุวงศ์สินธุ์, เกษม
จงสวัสดิ์, เพียรศักดิ์ นิสสัยสุข, สถาปนั กิริขันธ์, ย. อินทรโกมลย์สุด, ส. คำประกอบ,
ก้าน รัตนสาขา, โบแดง จันตะเสน, สว่าง อุณาพรหม, ส. บัดเชิด ผู้รับรอง.

สำเนาถูกต้อง.

จำนงค์ พิมพ์.

 ทาน.

นายญาติ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทน (สุรินทร์) : กระผม ญาติ ไหวดี สมาชิกสภาผู้แทน จังหวัดสุรินทร์ ขอเสนอญัตติให้ตีความรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทั้งนี้มีเหตุผลดังที่จะกราบเรียนดังต่อไปนี้

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๕ บัญญัติไว้ว่า "วุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้" แล้วก็มีบทบัญญัติเรียงลำดับมาตราเป็นการขยายความของ "อำนาจควบคุมราชการแผ่นดิน" ว่า มาตรา ๑๒๖ ให้สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนมีสิทธิตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรี ในเรื่องใดอันเกี่ยวกับงานในหน้าที่ได้ มาตรา ๑๒๗ ให้สมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนไม่ต่ำกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของแต่ละสภามีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอให้เปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อให้คณะรัฐมนตรีแถลงข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นในปัญหาอันเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน โดยไม่ต้องลงมติในปัญหาที่อภิปราย และมาตรา ๑๒๘ ให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนทั้งสองสามารถรวมกัน หรือสมาชิกของแต่ละสภา ไม่ต่ำกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของทั้งสองสภามีสิทธิเข้าชื่อเสนอญัตติขอให้เปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายตัวหรือทั้งคณะ

และตามมาตรา ๑๓๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติไว้ว่า "วุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจตั้งข้อบังคับการประชุมปรึกษาของแต่ละสภา เกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติ การเสนอญัตติ การประชุม การปรึกษาและกิจการอื่น เพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้" โดยอำนาจตามมาตรา ๑๓๓ นี้ สภาผู้แทนได้ตั้งข้อบังคับการประชุมปรึกษาปรึกษาของสภาผู้แทน พ.ศ. ๒๕๑๓ ซึ่งได้ประกาศใช้บังคับในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๗ ตอนที่ ๑๘ เมื่อวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๑๓ แล้ว และข้อบังคับการประชุมฯ ดังกล่าวนี้อาจใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๑๓ เป็นต้นมา โดยเฉพาะข้อ ๓๐ แห่งข้อบังคับการประชุมฯ ได้บัญญัติว่า "สมาชิกมีสิทธิเสนอญัตติเรื่องใด ๆ ที่สำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ญัตตินี้ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคน ในกรณีที่สภาเห็นด้วยกับญัตติดังกล่าวแล้ว ให้ประธานสภาแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี"

กระผมเห็นว่า ข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๓๐ นี้ มิได้ตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ เพราะมิได้ตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการเกี่ยวกับวิธีการนิติบัญญัติหรือ

ควบคุมราชการแผ่นดินตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ คือการตั้งกระทู้ถามรัฐบาลตามมาตรา ๑๒๖ การเปิดอภิปรายทั่วไปโดยไม่ต้องลงมติในปัญหาที่อภิปรายตามมาตรา ๑๒๗ หรือการเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็นรายตัวหรือทั้งคณะตามมาตรา ๑๒๘ ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนทำการควบคุมราชการแผ่นดิน แต่ตั้งข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๓๐ นี้ขึ้นเพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนมีสิทธิเสนอเรื่องใดๆ ที่เห็นว่าสำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งไม่มีในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเลย ข้อบังคับการประชุมฯ ข้อ ๓๐ จึงเป็นการเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทน นอกจากนี้ที่อยู่เดิมตามรัฐธรรมนูญ กระผมเห็นว่าเป็นการตั้งข้อบังคับเกินอำนาจที่สภาผู้แทนมีอยู่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๓๓ นอกจากนี้ยังเป็นการตั้งข้อบังคับที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติว่าด้วยการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา ๑๖๙ มาตรา ๑๗๐ มาตรา ๑๗๑ และมาตรา ๑๗๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย อีกโสดหนึ่งด้วย

ฉะนั้น กระผมจึงขอเสนอญัตตินี้มาเพื่อให้ที่ประชุมรัฐสภาพิจารณาตีความตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๓๓ ว่าสภาผู้แทนมีอำนาจตั้งข้อบังคับการประชุมของสภาผู้แทนข้อ ๓๐ ได้หรือไม่

ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ความจริงนั้น เมื่อพิจารณาข้อบังคับข้อ ๓๐ อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว กระผมเห็นชอบด้วยในหลักการ แต่เนื้อหาของญัตติไว้ผิดที่ คือแทนที่จะบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญกลับมาบัญญัติไว้ในข้อบังคับซึ่งรัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจไว้ เพราะฉะนั้นกระผมจึงได้เสนอญัตตินี้มา ทั้งๆ ที่มีนักหนังสือพิมพ์ ซึ่งเป็นเพื่อนกันโจมตีบอกโหวไม่ติดบ้าง เป็นผู้แทนที่โง่เขลาอะไรบ้างก็ตาม แต่กระผมเห็นว่าการตั้งข้อบังคับนี้ผิด กระผมจึงได้เสนอญัตตินี้มา และกระผมขอกราบเรียนที่ประชุมนี้ให้ทราบด้วยว่า ในการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๘ สมัยวิสามัญ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓ ในวันนั้น ได้มีการพิจารณาร่างข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทน ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วในวาระที่ ๒ ท่านผู้แทนผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ขออภัยที่ต้องเอ่ยชื่อ คือคุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง ได้เสนอขอแปรญัตติ ซึ่งมีข้อความตามข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้มาในที่ประชุม ในการพิจารณาในวันนั้น ได้มีการอภิปรายค้านและสนับสนุนอย่างมากมาย โดยเฉพาะพวกที่

เห็นชอบด้วยก็อ้างว่า ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญบ้าง แล้วก็อ้างว่าเคยมีเรื่องราวที่เสนอญัตติมาในสมัยอดีตบ้าง เพราะฉะนั้นเมื่อมีการลงมติ ก็ปรากฏว่าสภาผู้แทนได้ลงมติเห็นชอบตามคำแปรญัตติของท่านสมาชิกผู้ที่มีเกียรติแห่งจังหวัดกาฬสินธุ์ ๔๕ ต่อ ๔๐ ข้อบัญญัตินี้จึงได้มีตราไว้ในข้อบังคับ ข้อ ๓๐ และใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ มีนาคม เป็นต้นมา ที่กระผมเสนอญัตติเรื่องนี้มาก็เพราะเกรงว่าจะมีปัญหายุ่งยากในอนาคต แล้วก็อาจจะเป็นเรื่องไร้สาระได้ เช่นในบางครั้งวันดีคืนดีสมาชิกสภาผู้แทนเห็นว่า มีเรื่องที่สำคัญและเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ เช่นกรณีเขาพระวิหารพากันเสนอญัตติมาให้เอาเขาพระวิหารขึ้นมาสู่สภาผู้แทนเพื่อให้เป็นของประเทศไทยคือน่าอย่างนี้ เมื่อที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติเห็นชอบ คณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วย เรื่องก็จะเป็นปัญหายุ่งยากกันใหญ่ หรือตัวอย่างที่ ๒ สมมติว่าสมาชิกสภาผู้แทนได้เสนอญัตติให้ยึดธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ เป็นของรัฐอย่างแบบที่พม่าหรือลังกาหรืออินเดีย และสมมติว่าสภาผู้แทนเห็นชอบด้วย ถ้าคณะรัฐมนตรีไม่ปฏิบัติตามมตินั้นก็ถือว่าไม่เป็นประชาธิปไตย เพราะอาจจะมีความยุ่งยากเกิดขึ้น เหตุนี้จึงเห็นว่าเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องเสนอญัตตินี้มาเพื่อให้ที่ประชุมนี้พิจารณาในที่นี้ อื่นๆ ขอรบกวนเรียนที่ประชุมนี้ทราบด้วยว่า การปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓๓ นั้น มีคำประโยคท้ายว่า "เพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้" แล้วสภาผู้แทนก็ได้ตราข้อบังคับไว้ ในข้อบังคับไว้แล้ว เช่นการตั้งกระตุ้มตามมาตรา ๑๒๖ ก็ตราเอาไว้แล้ว คือตั้งข้อบังคับไว้ในหมวด ๘ กระตุ้มตั้งแต่ข้อ ๘๘ ถึงข้อ ๑๐๑ การเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๑๒๗ ก็ตั้งไว้ในข้อบังคับหมวด ๑๐ เรื่องการเปิดอภิปรายทั่วไป ตั้งไว้ในข้อ ๑๒๘ กับข้อ ๑๓๑ การตั้งข้อบังคับเกี่ยวกับการเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๑๒๘ ก็ตั้งไว้ในข้อบังคับ หมวด ๑๐ เรื่องการเปิดอภิปรายทั่วไป โดยตั้งไว้ในข้อ ๑๓๒ กับข้อ ๑๓๓ แต่ข้อ ๓๐ ข้อความตามข้อ ๓๐ ของข้อบังคับนี้กลับไปตั้งไว้ในหมวด ๕ เรื่องการเสนอญัตติ เป็นการตราไว้ลอยๆ ไม่เกี่ยวกับหมวดของการควบคุม เพราะฉะนั้นก็เป็นการตราไว้คล้ายๆ ว่าเป็นการอำพราง เท่ากับมีเจตนาอำพรางไว้ แม้แต่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นิติกรรมอันใดที่เป็นการอำพรางก็ตาม หรือมีเจตนาหลงก็ตาม ก็ถือว่าเป็นโมฆะอยู่แล้ว กฎหมายรัฐธรรมนูญเราถือเป็นกฎหมายสูงสุดกว่ากฎหมายใด ๆ การตรากฎหมาย หรือตราข้อบังคับขัดต่อรัฐธรรมนูญก็เป็นโมฆะ ใช้บังคับไม่ได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้กระผมจึงขอให้ตีความตามรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๒๕ กับมาตรา ๑๓๓ ว่า สภาผู้แทนมีอำนาจออกกฎข้อบังคับข้อ ๓๐ ได้หรือไม่ แล้วในการตีความนั้นกระผม

ขอกราบเรียนที่ประชุมนี้ว่า ตามทฤษฎีของรัฐธรรมนูญก็ตาม ตามหลักกฎหมายทั่วไปก็ตาม ต้องถือว่าการตีความตามรัฐธรรมนูญนั้นต้องตีตามหลายลักษณะอักษรอย่างเคร่งครัด เพราะฉะนั้น ก็ในการตีความนี้ขอความกรุณาที่ประชุมนี้ได้โปรดกรุณาถือตามหลักทฤษฎีและหลักกฎหมายทั่วไปด้วย และก็ไม่ควรตีความโดยถือเอาความเห็นชอบของตนเป็นใหญ่หรือเป็นข้อสันนิษฐานเป็นหลักในการตีความ กระผมจึงได้นำเรื่องนี้กราบเรียนมาเพื่อให้ที่ประชุมนี้ได้พิจารณาตีความว่า การที่รัฐธรรมนูญในมาตรา ๑๒๕ และมาตรา ๑๓๓ ได้บัญญัติไว้เห็นว่า สภาผู้แทนมีอำนาจออกข้อบังคับข้อ ๓๐ ได้หรือไม่

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง สมาชิกสภาผู้แทน (กาฬสินธุ์) : กระผมรู้สึกปลื้มยินดีที่ได้มีโอกาสได้กล่าวข้อความอันจะเป็นประวัติศาสตร์จารึกไว้แห่งรัฐสภาของชาติครั้งนี้ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมเองขอกราบเรียนว่าในน้ำใสใจจริงแล้วกระผมรู้ดีว่า กระผมไม่มีความรู้พอที่จะอภิปรายให้เห็นแน่ชัดได้ แต่กระผมมีความรู้อยู่อย่างหนึ่งว่า กระผมมีธาตุแท้ของผู้แทนราษฎร กระผมต้องการที่จะทำสิ่งใดที่จะเกิดประโยชน์สุขของราษฎรให้มากที่สุดเท่าที่สามารถจะทำได้ในชีวิตของตัวของกระผม กระผมอยากจะกราบเรียนว่าญัตติที่เสนอเข้ามาสู่สภานี้เข้ามาโดยถูกต้องหรือไม่ การที่เราจะตีความในปัญหาตามมาตรา ๑๗๓ เราจะต้องตีความตามตัวบท

ประธานรัฐสภา : เนื่องจากเครื่องขยายเสียงขัดข้อง ช่างแก้มกำลังเดินทางมา ผมคิดว่าขอพักประชุมสักครู่หนึ่ง

(พักการประชุมเวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา)

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา

ประธานรัฐสภา: ขอดำเนินการประชุมต่อไป

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง สมาชิกสภาผู้แทน (กาฬสินธุ์): ท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกสภาผู้แทน และท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติแห่งวุฒิสภาของชาติไทย กระผมรู้สึกปลาบปลื้มปิติยินดีเป็นอย่างยิ่งในโอกาสที่จะได้กล่าวคำอภิปรายในญัตติที่เป็นประวัติศาสตร์แห่งชาติไทยของรัฐสภาในวันนี้

การที่ได้มีผู้เสนอญัตติให้ตีความข้อบังคับ ข้อ ๓๐ ว่าจะขัดต่อมาตรา ๑๓๓ หรือไม่ นั้น หรือจะเป็นการตีความว่าข้อบังคับที่บัญญัติขึ้นใหม่ข้อ ๓๐ นี้ จะเป็นการควบคุมราชการแผ่นดินหรือการบริหารของรัฐบาลหรือไม่นั้น กระผมเองขอกราบเรียนว่ากระผมมีความรู้สึกน้อย อาจจะไม่ใช่เป็นที่พอใจหรืออธิบายให้แจ่มแจ้งแก่ท่านผู้อาวุโสและนักปราชญ์ราชบัณฑิตที่อยู่ ณ สถานที่นี้ กระผมขอกราบเรียนความรู้สึกของสามัญสำนึกแก่ผู้แทนราษฎรตลอด ๓ สมัยที่นั่งอยู่ในสภาว่าประโยชน์สุขของประชาชนนั้นเหนือสิ่งอื่นใดที่เราจะเกิดทุนกัน ข้อบังคับที่ ๓๐ นี้เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทั้งประเทศได้นำข้อเดือดร้อนทั้งปวงมาสู่สภานี้ เพื่อจะนำไปเสนอแนะแก่รัฐบาลในการที่จะบริหารราชการแผ่นดิน การที่ได้อุบัติขึ้นโดยข้อบังคับที่ ๓๐ นี้ก็เพราะสภาผู้แทนราษฎรได้อนุมัติให้ใช้ข้อบังคับนี้โดยถูกต้องตามระบอบประชาธิปไตย คือมีเสียงข้างมาก กระผมเองไม่เห็นว่าเพื่อนสมาชิกซึ่งเคยร่วมกอดคอกันมานั้นจะเอาตามที่สภานี้ได้มอบให้กลับมาเองและแห่งพรรคพวกที่เป็นสมาชิกอันเป็นผู้แทนปวงชนทั้งประเทศ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้แทนราษฎรนั้นยอมเป็นอิสระในการจะอภิปรายและแสดงความคิดเห็น ณ สถานที่ซึ่งได้จัดไว้นี้ ก่อนอื่นกระผมกราบเรียนด้วยความเคารพต่อท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติว่าเรามาพูดกันว่า ญัตติของท่านผู้มีความเกียรติแห่งจังหวัดสุรินทร์นั้น เป็นญัตติที่ชอบด้วยระเบียบที่จะเสนอเข้ามาสู่สภาหรือไม่ เพราะสภานี้จะต้องตีความโดยเคร่งครัดเช่นเดียวกับผู้เสนอญัตติต้องการ ขอความกรุณาท่าน เปิดหรือถ้าท่านผู้ใดจำได้ก็โปรดดู มาตรา ๑๔๓ แห่งรัฐธรรมนูญของราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติไว้ชัดเจนแล้วว่าภายใต้บังคับมาตรา ๑๔๕ ถ้ามีปัญหาการตีความรัฐธรรมนูญอันอยู่ในหน่วยงานของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทนหรือที่ประชุมรัฐสภา ให้เป็นอำนาจของรัฐสภาจะตีความ ญัตติอันนั้นเข้ามาได้อย่างไร ญัตติการตีความนี้จะเข้ามาลอย ๆ ไม่ได้ นี่คือการมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญมาตรา นี้ คือจะต้องเกิดเป็นปัญหาขัดแย้งขึ้นในระหว่างวงงานของรัฐสภานี้เสียก่อน ถ้าหากว่า

ผู้เสนอญัตติจะได้ทำโดยถูกต้องแล้ว ผมเองก็ไม่อยากจะค้านในการเสนอญัตตินี้เข้ามาสู่สภา ตามปกติแล้วจะต้องมีปัญหาหนึ่งที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย หรือขัดแย้งต่อรัฐธรรมนูญเสียก่อน จึงจะเรียกว่าอยู่ในงานของสภา น้อยเฉย ๆ ลมไม่มี ไฟไม่แลบ ผ่นตกลมเสียต้อ ๆ อย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพท่านอาจจะหวังดีต่อความเป็นประชาธิปไตยมากไป แต่ว่าท่านผู้มีเกียรติคนนั้นไม่มีสิทธิที่จะเสนอให้ตีความเข้ามาได้ เพราะยังไม่มี การขัดแย้งกันขึ้น สภาผู้แทนเป็นสถาบันหนึ่งของนิติบัญญัติ ได้อนุมัติให้ใช้ข้อบังคับนี้แล้ว การที่จะเกิดปัญหา คำว่าปัญหาหมายความว่าเกิดการขัดข้อง หรือเกิดการโต้แย้งขึ้นในสภา ซึ่งเป็นวงงานของสภา จึงจะนำญัตตินั้นมาตีความ นี่ยังไม่มีผู้ใดเสนออะไรเข้ามาเป็นญัตติ ให้เป็นข้อขัดข้องหรือเป็นปัญหา ก็เลยเอาญัตติลอย ๆ เข้ามา เพื่อให้เกิดการตีความ อันนี้ผมเห็นว่าไม่ถูกต้อง เมื่อไม่ถูกต้อง ญัตตินี้จึงไม่จำเป็นต้องอภิปรายกันต่อไป เพราะเป็นญัตติที่เข้ามาโดยไม่ถูกต้อง ตามรัฐธรรมนูญและเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๒ และ ๑๗๓ ในตัวไปเสียด้วย ท่านประธานที่เคารพ ถ้าจะอภิปรายกันไปแล้วก็ปัญหายืดยาว แต่อยากจะทำให้เห็นว่า ข้อบังคับที่ ๓๐ มันเสียหายอะไร ท่านผู้เสนอบอกว่าเป็นการควบคุม ขอรบรายนว่าญัตติ มีอยู่ ๒ อย่าง ที่เขากำหนดตั้งแต่มาตรา ๑๒๕ ขึ้นไปถึงมาตรา ๑๒๙ นั้น กำหนดเป็นกระทุ้ง และอภิปรายทั่วไป โปรดจำไว้ว่านั่นคือการกำหนดวิธีการกระทุ้งและการอภิปรายทั่วไป การอภิปรายทั่วไป เป็นวิธีการเชิงค้ำชั้น (sanction) อย่างหนึ่งที่จะให้รัฐบาลอยู่หรือไป เพราะฉะนั้น รัฐธรรมนูญแม่บทของระบอบประชาธิปไตย จึงกำหนดวิธีการให้แน่นอน เพื่อมิให้มีปัญหาเกิดขึ้นในการที่จะให้อยู่หรือให้ไป แต่ข้อ ๓๐ นี้สมาชิกมีสิทธิเสนอญัตติเรื่องใด ๆ ที่สำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติเพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ญัตตินี้ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่า ๑๐ คน ในกรณีสภาเห็นชอบ ให้ประธานสภาแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี เป็นการควบคุมหรือไม่ ตีกันอันนี้ก่อนข้อแรกว่าญัตติที่คุณ ญัตติเสนอเข้ามาถูกต้องหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๗๓ หรือไม่ ข้อ ๒ ข้อบังคับข้อที่ ๓๐ เป็นการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินหรือไม่ คำว่าควบคุมหมายถึงว่า ถ้าไม่ทำจะต้องออก จะต้องเป็นอย่างไรอย่างหนึ่งเป็นบทแซงคชั่น (sanction) อันนี้เพียงแต่เรานำข้อทุกข้อร้อยของราษฎรทั่วประเทศเข้ามาประชุมในสภานี้ เมื่อสภานี้เห็นชอบ ก็เป็นประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง ซึ่งถ้าจะปล่อยไปแล้ว สภานี้จะไม่มประโยชน์ ถ้าไม่นำข้อเหล่านั้น แะนะไปแจ้งรัฐสภา มันเป็นการเสียหายถึงประเทศชาติจะล้มจมทีเดียวหรือ

ผู้เสนอญัตติถึงได้เป็นหัวหน้าท้วงทวน สภาก็คืออะไร สภานี่คือที่รวมการเรียกร้องของประชาชนทั้งประเทศ เราประชุมโดยไม่จำเป็นต้องมีคณะรัฐมนตรีมาอภิปรายร่วมก็ได้ ก็เมื่อการประชุมนั้นเป็นญัตติของเรายกในวงงานของสภา เมื่อประชุมแล้วก็เสนอแนะไปเท่านั้น ผิดอะไรกับรัฐธรรมนูญ อยู่ที่ไหนที่เขาให้เราแนะนำ เพื่อชี้ชัดให้ท่านเห็นว่า สภานี้มีอำนาจอะไรที่ตราข้อบังคับข้อที่ ๘๒ เข้าไป โปรดดูข้อบังคับข้อที่ ๘๒ ข้อบังคับข้อที่ ๘๒ บอกว่า คณะกรรมาธิการของรัฐสภามีอำนาจตั้งข้อสังเกตให้คณะรัฐบาลทราบ มีใหม่ในรัฐธรรมนูญ กำหนดใหม่ ก็ทำไมท่านผู้เสนอนี้ไม่หยิบยกขึ้นมาพูดกันเสียให้เสร็จ มันจะได้ไม่เป็นการเสียเวลาของชาติ จะไม่ต้องเป็นการแทงข้างหลังราษฎรอีกครั้งหลายครั้ง ข้อ ๘๒ ในรัฐธรรมนูญกำหนดหรือ ไม่เห็นมีกำหนดไว้ แต่พวกเราถือเอาว่าท่านราษฎรอื่น ๆ ก็เห็นเพราะอะไร เพราะเราถือว่าหน้าที่ของผู้นำแทนราษฎรนั้นจะต้องปฏิบัติด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และถือประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก ก็เมื่อข้อบังคับอันนี้เป็นข้อบังคับที่จะนำประโยชน์มาสู่ประชาชน รัฐบาลโดยประชาชน เพื่อประชาชน ของประชาชนนั้น จะต้องรับฟังข้อเดือดร้อน และความคิดเห็นของประชาชนโดยสมัครใจและโดยสุจริตและโดยหน้าที่การที่ผู้แทนราษฎรกำหนดข้อเรียกร้องให้ปฏิบัติตามความเรียกร้องของประชาชนมันเป็นการผิดนักหนาหรือประเทศไทยถึงกับล่มจม ฯพณฯ พลเอก ประภาส และ ฯพณฯ จอมพล ถนอม ขอรบทานโทษถึงกับจะต้องออกหรือ กระผมว่าท่านผู้ที่เสนอญัตตินี้เป็นที่เขม่นไม่น้อยเหมือนกันละ ในวงงานท่านผู้หลักผู้ใหญ่ เพราะทำให้ท่านถูกมองว่าเป็นคนใจแคบ เพราะผู้เสนออยู่ฝ่ายรัฐบาลรัฐบาลนี้ได้รับความสูญเสียความเคารพนับถืออย่างยิ่ง นี่แหละคือลูกพรรคที่ดี ต้องกระทำอย่างนี้เพื่อประชาชน เขาจะได้ยกย่องทั่วประเทศ ท่านประธานที่เคารพ ณ สถานที่นี้ อยากรจะให้ท่านได้ทราบเสียว่า เขาว่าญัตติตามมาตรา ๑๓๓ แห่งรัฐธรรมนูญนั้นคืออะไร แล้วทำไมถึงมีบัญญัติไว้ว่า ในมาตรา ๑๓๓ นี้กำหนดให้เรามีอำนาจในการที่จะเสนอข้อบังคับในการพิจารณาพระราชบัญญัติ พิจารณาญัตติ ก็เมื่อเรามีอำนาจแล้ว ทำไมมันจะไปขัด แล้วมีใหม่ในข้อที่ ๓๑ ข้อ ๓๒ นะ ข้อบังคับท่านคู่อีกที่ แล้วไปกำหนดขึ้นได้อย่าง ชัด ๆ ชัดเหมือนกัน ถัดแล้ว อันนี้ใช้ไม่ได้เลย ข้อ ๓๒ ก็ชัดเหมือนกัน ถ้าจะว่าชัด ญัตติที่จะก่อให้เกิดผลใช้บังคับเป็นกฎหมายต้องเสนอเป็นร่างพระราชบัญญัติและในรัฐธรรมนูญใหม่ รัฐธรรมนูญก็บอกว่า การเสนอร่างพระราชบัญญัติต้องปฏิบัติอย่างนั้น ตรงแล้ว ทำไมต้องมาซ้อนกันขึ้นอีก อันนี้เป็นอาการแยกแยะวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับรัฐสภาหรือสภาของเราเอง มันเป็นเรื่องปฏิบัติ

ภายในงานของสภา ฉะนั้นมันไม่ได้เกิดความเสียหายหรือขัดแย้งแต่ประการใด เว้นแต่ความคิดของทำนองนั้นจะเกิดแอบสตรัคท์ (abstract) ขึ้นมาโดยไม่มีเห็นอิมิตก็ได้ ก็เอากันขึ้นมาง่าย ๆ กระผมเองจึงอยากจะทำให้ท่านเห็นว่าเมื่อเขาไม่กำหนด เราก็เกิดกำหนดมันก็ขัด ถ้าจะว่าขัดและสิ่งใดไม่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญมันก็ขัดกันทั้งนั้น รัฐธรรมนูญนั้นเป็นแม่บทแห่งการปกครองในระบอบประชาธิปไตย รายละเอียดแห่งวิธีปฏิบัติจัดทำในสภาก็ดี และนอกสภาก็ดี ไม่ได้เขียนไว้ เขียนไว้ให้เป็นแม่บทเพื่อเราจะได้ปฏิบัติตามอย่างนั้น กระผมขอกราบเรียนให้ท่านประธานที่เคารพทราบว่า มติคณะรัฐมนตรีเป็นกฎหมายไทย คณะรัฐมนตรีลงมติไปแล้วถ้าราชการไม่ปฏิบัติตามผิดไหม ในรัฐธรรมนูญมีอำนาจใหม่ ได้บอกไว้ใหม่ว่าถ้ารัฐมนตรีประชุมกันแล้วมีมติออกมา ทางราชการไม่ปฏิบัติผิด ไม่มีเลย ก็เอาไปกำหนดขึ้นในระเบียบราชการบริหารเท่านั้น รัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดไว้เลยอำนาจคณะรัฐมนตรี ไม่ได้กำหนดไว้เช่นนั้น เราก็ยังทำได้ ทั้งนี้ก็ถือว่าสิ่งใดจะเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมหรือประเทศชาติ สิ่งนั้นชอบที่จะทำ กระผมเห็นว่าข้อบังคับที่ ๓๐ ไม่ขัดเว้นแต่ขัดใจท่านผู้เสนอเท่านั้น อย่าลืมว่าสภาผู้แทนราษฎรเป็นสถาบันหนึ่งที่ได้ได้รับความเชื่อถือเช่นเดียวกับสถาบันแห่งวุฒิสภา ซึ่งเรียกว่าเป็นพี่และเป็นผู้อยู่ชั้นสูงที่เราเคารพ แต่อยากจะพูดต้องขอประทานอภัยว่า ถ้าพูดไปแต่จะเป็นการกระเทือนใจ ก็ถือว่าน้องคนหนึ่งอยากจะเปิดใจออกมา เป็นการสมควรหรือที่คุณญาติฯ และท่านผู้เสนอจะให้ท่านผู้ใหญ่เหล่านี้ มาทำให้เราต้องเสียสิทธิไปง่าย ๆ ท่านอยู่เลย ๆ ก็ไปเชิญท่านมาจากบ้าน แล้วให้ข้อบังคับ ๓๐ ตกไป อันน่าเสียดายอย่างยิ่ง สภาผู้แทนราษฎรหมดความหมายแล้วหรือท่านผู้เสนอ ท่านจึงยอมให้ท่านผู้นั้นมาทำให้เราต้องเสียข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ไป อันนี้มันสภาของเราที่ควรจะศักดิ์สิทธิ์ เมื่อผ่านไป แล้วมันเกิดอะไรขัดข้อง พี่น้องกอดคอกันปรึกษากัน มันเหตุอะไรที่จะให้พี่ของเราต้องมายุ่งด้วย ประเทศชาติต้องการเวลาไปพัฒนา ท่านเอาญัตตินี้เข้ามาทำให้เสียงานเสียการ เสียกำลังใจ เสียกำลังใจ เสียความรู้สึกของประชาชนทั้งชาติ ขอให้ประวัติศาสตร์ชาติไทยได้บันทึกไว้ว่า ญัตติอันนี้ทำลายจิตใจประชาชน ทำลายความรู้สึกที่ดีต่อสถาบัน แห่งสภาผู้แทนราษฎรกราบขอวิงวอนให้พี่ที่เคารพ ท่านที่กระผมเคยกราบเท้านับถือ ขอประทานอภัยครับ เสียแรงนี้ ได้โปรดเห็นใจว่ากระผมเองไม่ใช่คนวิเศษวิโส ไม่ใช่ผู้อยู่ในตระกูลสูง ไม่ได้เป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิต แต่มันกรรมเหลือเกินเกิดมาเป็นลูกท้องทุ่ง ขอประทานอภัย ชาติตระกูลนั้นเราเลือกเกิดกันไม่ได้ แต่จิตใจนั้นจะอยู่ในอันดับใดก็ตามเราย่อมเสมอเหมือนกัน สิทธิเสรีภาพของ

สถาบันแห่งสภาผู้แทนราษฎรนั้น โปรดอย่าได้ทำลายกันเลย กระผมขอกราบแทบเท้าที่ที่
เคารพที่อยู่ในวุฒิสภาได้โปรดเห็นใจประชาชนชาวไทย ซึ่งเรามีหน้าที่แก้ไขความเดือดร้อน
เหล่านั้นให้เหือดหายไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำวุฒิสภาผู้ทรงเกียรติซึ่งได้รับพระบรมราชโองการ
โปรดเกล้าฯ ให้พิทักษ์ผลประโยชน์ประชาชนร่วมกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ขอได้
โปรดให้ความเห็นใจแก่สมาชิกสภาผู้แทนและให้ญัตตินี้ได้ระงับไปสักครั้งหนึ่ง ถ้าหากว่า
ครั้งต่อไปจะเกิดผลเสียหายแก่ประเทศไทยแล้ว กระผมพร้อมเสมอที่จะยกมือให้
ขอขอบคุณครับ

นายแคล้ว นรปติ สมาชิกสภาผู้แทน (ขอนแก่น): ท่านประธาน กระผม ขอขอบพระคุณ

ประธานรัฐสภา: สันนิษฐานนะครับ สันนิษฐานหรือครับ

นายแคล้ว สมาชิกสภาผู้แทน (ขอนแก่น): ชี้กระผมนี้ครับ

ประธานรัฐสภา: ถูกแล้ว สันนิษฐานหรือครับ

นายแคล้ว นรปติ สมาชิกสภาผู้แทน (ขอนแก่น): กระผมค้านญัตติของนายญาติ

ไหวติ ครับ

ประธานรัฐสภา: ผมก็ว่าสองที่ซ้อนไม่ได้ละกระมัง ตามข้อบังคับมี ประเดี๋ยวคุณ
ค่อยพูด

นายแคล้ว นรปติ สมาชิกสภาผู้แทน (ขอนแก่น): ครับ กระผมขอพูดในอันดับต่อไป
ขอขอบคุณครับ สลับใช้ใหม่ครับท่านประธาน

ประธานรัฐสภา: ครับ

นายนิยม อุปรมย์ สมาชิกสภาผู้แทน (นครศรีธรรมราช): ขอประทานกราบเรียนท่าน
ประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผมมีหัวใจเดียวกับคุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง ขอประทานอภัย
โทษที่ออกชื่อ เพราะว่าได้รับเลือกตั้งมาจากประชาชนเหมือนกัน เพราะฉะนั้นกระผมก็มี
ธาตุแท้ของสมาชิกสภาแห่งประเทศไทยเหมือนกันทุกวิถีทาง วันนี้เรามาพิจารณากันว่าข้อบังคับ
ของสภาผู้แทนราษฎรนั้นจะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ไม่ใช่เรามาพิจารณากันในเรื่องอื่น ๆ
คุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง ได้กรุณาสร้างประเด็นในการอภิปรายในวันนี้อยู่ ๒ ประเด็น

ประเด็นที่ ๑ ก็คือว่า รัฐสภานี้มีอำนาจหน้าที่ที่จะตีความหรือไม่เป็นเชิงว่าข้อเสนอ
ญัตติที่สมาชิกผู้มิเกียรติ คือคุณญาติ ไหวติ เสนอเข้ามานั้นไม่สอดคล้องระเบียบแบบแผนของ
รัฐสภา นั้นเป็นประเด็นที่ ๑

ส่วนประเด็นข้อที่ ๒ ก็คือว่า ข้อบังคับที่ ๓๐ ของสภาผู้แทนนั้นเป็นการไม่ตีไม่ฆามหรือขัดด้วยรัฐธรรมนูญหรือไม่ แต่ว่าตอนที่ขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น คุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง ท่านไม่ได้พูดตรงไปมาว่าจะขัดหรือไม่ขัด แต่ท่านบอกว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นั้น เป็นข้อบังคับที่บัญญัติขึ้นโดยสภาผู้แทนเพื่อผลประโยชน์ของชาติเป็นส่วนใหญ่ กระผมขอประทานกราบเรียนไปตามลำดับประเด็น

ประเด็นข้อที่ ๑ ก็คือว่าระเบียบแบบแผนที่เสนอมุติตินี้เข้าสู่สภานั้นเป็นการชอบแล้วหรือไม่ ถ้าไม่ชอบก็เป็นอันว่ารัฐสภานี้ไม่ต้องอภิปรายกันต่อไป เลิกประชุมได้ การเสนอข้อประเด็นที่ ๑ ของคุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่งนั้น ถ้าพูดตามภาษากระบวนการในศาลแล้ว ถือว่าเป็นการตัดพ้อเพราะฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพิจารณาก่อนอื่น ก่อนที่จะก้าวล่วงไปสู่ประเด็นที่ ๒ ว่าขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ ในประเด็นที่ว่าชอบด้วยระเบียบที่กระทำให้รัฐสภานี้ได้กระทำการตีความในที่ประชุมนี้หรือไม่ ได้เสนอมายังชอบหรือไม่ นั้น ข้อนี้กระผมขอประทานกราบเรียนท่านผู้มีเกียรติทุกท่านให้ดูในข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรข้อที่ ๔๔ และ ๔๕ ข้อ ๔๔ จะเห็นได้ว่าสมาชิกมีสิทธิเสนอมุติติเรื่องใด ๆ ที่สำคัญ ขอประทานอภิปรายข้อ ๔๔ ยุติติที่สมาชิกเสนอขอตีความรัฐธรรมนูญหรือขอให้เลิกมติให้พระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจนิติบัญญัติทางคณะรัฐมนตรี ต้องมีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่า ๒๕ คนปรากฏว่ามติของคุณญาติ ไหวติ ที่เสนอมานี้มีสมาชิกรับรองถูกต้องตามข้อ ๔๔ แล้ว ส่วนข้อ ๔๕ ยุติติใดที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ให้พิจารณาในที่ประชุมรัฐสภาเมื่อประธานสภาได้รับญัตตินั้นไว้แล้ว ให้รับเสนอต่อไปยังประธานรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป ในข้อ ๔๕ นี้กระผมขอประทานกราบเรียนในฐานะที่ได้ดำรงตำแหน่งรองประธานสภาผู้แทน คนที่ ๒ อยู่ด้วย และก็ ได้ทราบความเคลื่อนไหวของการเสนอมุติติข้อนี้ของ คุณญาติ ไหวติ ที่เข้ามาสู่สภา แล้วก็ท่านประธานสภา ก็ได้ปรารภว่าเราจำเป็นต้องกระทำตามข้อบังคับที่ ๔๕ คือรับเสนอต่อไปยังประธานรัฐสภา เมื่อประธานรัฐสภาซึ่งท่านก็ได้ดำรงการพิจารณาอยู่นี้ท่านก็ได้บรรจุเข้าระเบียบวาระนั้นก็เป็นอันว่าการปฏิบัติการเสนอข้อบังคับนี้ของ คุณญาติ ไหวติ เข้ามาสู่ที่ประชุมรัฐสภานั้นเป็นการปฏิบัติโดยชอบตามระเบียบข้อบังคับทุกประการแล้ว ที่ประชุมแห่งรัฐสภา ณ ที่นี้ก็มีสิทธิและอำนาจโดยชอบที่จะพิจารณาในประเด็นข้อที่ ๒ ต่อไปว่าอันข้อ ๓๐ ของข้อบังคับของสภาผู้แทนและข้อกัญโฆและขอยกย่องไว้ด้วยที่คุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง เป็นตัวตั้งตัวตีเสนอให้มีข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ขึ้นไว้ ในฐานะที่กระผมเป็นผู้แทนราษฎรมาจากประชาชน และ

หัวใจใจอันเดียวกับคุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง กระผมรู้สึกเห็นใจ คุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง เป็นอันมากและกระผมก็มีอารมณ์เคลิ้มคล้ายเหมือนกับคุณชาญยุทธ ในการที่จะระงับรักษาสีทธิและผลประโยชน์ของประชาชน เพราะกระผมก็มีธาตุแท้ของผู้แทนราษฎรมาเหมือนกัน แต่ว่าท่านประธานที่เคารพ การตราข้อบังคับหรือตัวบทกฎหมายใดซึ่งรัฐสภาแห่งนี้มีหน้าที่โดยตรงในทางนิติบัญญัตินั้น ก็มีหลักมีเกณฑ์ที่จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามตัวบทกฎหมายตัวบทกฎหมายที่เห็นว่าสำคัญอย่างยิ่งยวดของประเทศนั้น ก็คือกฎหมายรัฐธรรมนูญเรานี้เองที่เห็นว่ากลับมาดูรายละเอียดในข้อบังคับข้อ ๓๐ ของสภาผู้แทน ซึ่งเป็นผลปฏิบัติหรือผลแห่งความคิดที่เต็มไปด้วยเจตนาดีของคุณชาญยุทธ นั้น มีบัญญัติไว้ในข้อ ๓๐ มีอยู่ว่า สมาชิกมีสิทธิเสนอญัตติเรื่องใด ๆ ที่สำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ส่วนได้เสียของประเทศชาติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ญัตตินี้ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่า ๑๐ คน ในกรณีที่สภาเห็นด้วยกับญัตติดังกล่าวแล้ว ให้ประธานสภาแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีเมื่อวันก่อนวันพราย คือคุณชาญยุทธ ก็ได้ยกความผิดขึ้นว่า การที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อ ๓๐ นั้นเป็นการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินหรือไม่ ข้อนี้ขอสมาชิกรัฐสภาผู้เกี่ยวข้องทุกท่านได้โปรดใช้ดุลพินิจว่า เป็นการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินไว้ ราชการบริหารแผ่นดินคืออะไร ข้อนี้เราจำเป็นต้องย้อนกลับไปดูพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๔ ซึ่งบัญญัติเอาไว้เกี่ยวกับราชการบริหารแผ่นดินนั้น ก็แบ่งออกเป็น ๓ ประเภท คือส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค แล้วก็ส่วนท้องถิ่น การกระทำใดๆ เกี่ยวกับงานแผ่นดินในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นแล้วก็ถือว่าเป็นราชการบริหารราชการแผ่นดินทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่มุมใดส่วนใดตอนใดของประเทศไทย ก็ย่อมจะอยู่ในข่ายที่เรียกว่าเป็นราชการบริหารแผ่นดินทั้งสิ้น ที่นี้ในข้อ ๔ วรรคสองของข้อบังคับข้อที่ ๓๐ ของสภาผู้แทนนั้น ได้บัญญัติไว้ว่า กรณีที่สภาเห็นด้วยกับญัตติดังกล่าวแล้ว ให้ประธานสภาแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี นี่แสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของการควบคุมคณะรัฐมนตรีอีกวิธีการหนึ่งนอกเหนือไปจากที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้แล้วในมาตรา ๑๒๕, ๑๒๖, ๑๒๗, ๑๒๘ และ ๑๓๑ ในรัฐธรรมนูญซึ่งได้บัญญัติเอาไว้ชัดเจน แล้วข้อบังคับนี้ปรากฏในเมฆหน้าออกมาเป็นมาตรการอันหนึ่งด้วยที่จะให้คณะรัฐมนตรีไปปฏิบัติ ท่านอาจจะแย้งว่า เมื่อประธานสภาแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีจะไม่ปฏิบัติก็ได้ ถ้าแย้งอย่างนั้นถูกเหมือนกัน แต่ไม่ตรงเป้าหมาย กล่าวคือ ถ้าไม่ให้คณะรัฐมนตรีปฏิบัติไปแล้ว สภาก็มีความจำเป็นอะไรเล่าที่จะต้องแจ้งไปตาม

สมมติห้องสมุดรัฐสภา

ที่สภาต้องแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีนั้น ก็คือแจ้งไปให้คณะรัฐมนตรีปฏิบัติตามมติของสภาซึ่งโดยทั่วไปแล้ว เป็นที่รวมความคิดเห็นของชนทั้งชาติ ซึ่งโดยเหตุผลทั่วไปแล้วคณะรัฐมนตรีจะต้องปฏิบัติตามนโยบายของคณะชาวยุทธ ไชยคำมิ่ง แต่ว่าหน้าที่เราทุกคน ๆ ทำการบริหารราชการแผ่นดินนั้น ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบแบบแผน นโยบาย แล้วก็ถ้ามีรัฐนิยม ก็ต้องปฏิบัติตามรัฐนิยมด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายที่จะต้องพึงเลี้ยงเป็นพิเศษก็คือ กฎหมายรัฐธรรมนูญ ที่นี้สิ่งไรที่รัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติไว้ คณะรัฐมนตรีก็ไม่อาจที่จะนำมาปฏิบัติได้ แม้สมมติไปว่าเหตุเฉพาะหน้าเกิดขึ้นในบ้านในเมือง เป็นความเสียหายต่ำตาแก่ประชาชนพลชาติอยู่แล้วก็ตาม แต่อย่างไรเสียก็ตาม รัฐธรรมนูญก็ได้บัญญัติเอาไว้อย่างกว้างขวางที่จะทำให้คณะรัฐมนตรีใช้มาตรการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อที่จะพาประเทศชาติให้รอดพ้นอันตรายไปได้ตามเหตุเฉพาะหน้าหนึ่ง ๆ นั้น ตามที่มีรายละเอียดบัญญัติไว้แล้วในมาตราแห่งรัฐธรรมนูญดังกล่าวนอกจากนั้น ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓๑ ก็ยังบัญญัติเอาไว้ชัดเจนว่า ให้รัฐสภานั้นแต่งตั้งกรรมาธิการสามัญหรือวิสามัญไปสอบสวนเรื่องราวอะไรก็ได้ นี่แสดงให้เห็นว่าประชาชนโดยผู้แทนของตนมีวิธีการต่าง ๆ ที่จะควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรีให้เป็นไปตามตัวบทกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแล้วรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นแม่บทเป็นหลักแผ่นดินนั่นเอง ก็ได้บัญญัติวางหลักการใหญ่เอาไว้ในมาตรา ๑๖๖ ว่า การบริหารราชการแผ่นดินนั้น ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้แล้วก็แจกรูปออกไปในมาตรา ๑๖๖-๑๖๗-๑๖๘ จนถึง ๑๓๑ ที่นี้เมื่อมีข้อบังคับข้อที่ ๓๐ ของสภาผู้แทนราษฎรมาบัญญัติให้ผิดแผกออกไปอย่างนี้ คือเพิ่มเติม ตามที่ผู้เสนอกราบเรียนต่อสภาแห่งนี้ คือคุณญาติ ไหวดี เพิ่มเติมว่าข้อ ๓๐ นั้นเป็นการมีผลปฏิบัติทำให้บัญญัติเพิ่มเติมในการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินอีกมาตรการหนึ่ง ซึ่งถ้าเรายึดถือรัฐธรรมนูญโดยเคร่งครัดมาตรา ๑๒๕ แล้ว จะไปปฏิบัติให้ผิดแผกจากรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๕ นั้น ได้วางหลักการใหญ่เอาไว้เราจะใช้มาตรการหนึ่งมาตรการใดให้ผิดแผกออกไปเช่นเป็นต้นว่า จะบัญญัติว่า ให้คณะรัฐมนตรีมีรายงานผลปฏิบัติต่อสภาเดือนละครั้งหรือสองครั้งอะไรเหล่านี้ เป็นการควบคุมรัฐบาล ก็ได้ เพราะไม่ได้บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ เมื่อไม่ได้บัญญัติเอาไว้ เมื่อการควบคุมการบริหารแผ่นดินจะปฏิบัติอย่างไรนั้นก็ต้องเป็นไปตามกฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ซึ่งมาตรา ๑๒๕ ก็บัญญัติไว้ว่ามีอำนาจหน้าที่ คือวุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจหน้าที่ควบคุมรัฐบาลโดย

บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ เพราะฉะนั้นการควบคุมรัฐบาลจะควบคุมโดยให้มาตรการอย่างอื่นนั้นไม่ได้ ต้องเป็นไปโดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ได้บัญญัติเอาไว้อย่างชัดเจน เพราะฉะนั้นการควบคุมรัฐบาล โดยจะใช้วิธีการตามข้อ ๓๐ ซึ่งสภาผู้แทนจะได้รับบัญญัติขึ้นไว้แล้วก็ตาม จึงเห็นว่าข้อ ๓๐ นั้นเป็นการบัญญัติขึ้นโดยไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ คือไปขัดกับรัฐธรรมนูญ เพราะการเพิ่มเติมแก้ไขใดๆ ไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งว่าด้วยการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินนั้น ก็ต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๗๕ เท่านั้น โดยเหตุอันนี้เอง ข้อบังคับที่ ๓๐ จึงขอประทานคราบเรียนด้วยความรู้สึกว่า ส่วนตัวของข้าพเจ้าว่า เป็นการตราข้อบังคับที่ขัดด้วยรัฐธรรมนูญ กระผมเห็นด้วยควมบริสุทธิ์ใจอย่างยิ่ง แม้ว่าการผมจะมีขาดที่ความหวังดีเหมือนกับคุณชาญยุทธ ทุกประการก็ตาม ในฐานะที่เป็นผู้ป้องกันสิทธิและผลประโยชน์ของคนในชาติ แต่เมื่อเห็นว่าขัดกับรัฐธรรมนูญและในฐานะที่เป็นผู้หนึ่งที่มีสิทธิอภิปราย ณ ที่นี้ ก็จำเป็นจะต้องมากราบเรียนเพื่อทราบว่าจะปล่อยให้สิ่งที่ยึดต่อรัฐธรรมนูญนั้นมาใช้บังคับการบริหารราชการแผ่นดินนั้นไม่ถูกต้อง เมื่อข้อบังคับข้อ ๓๐ เป็นอันว่าขัดรัฐธรรมนูญแล้ว ก็ถือว่าข้อ ๓๐ ของข้อบังคับนั้นเป็นอันว่าไม่ชอบ จะใช้เป็นหลักในการบริหารราชการแผ่นดินหรือควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินนั้นไม่ได้เรื่องนี้ตรงกับสมาชิกกฎหมายบทหนึ่งว่า เดอ นอง แอ็ปปาเร็นติบัส เอต์ นอง เอ็็กซิสเต็นติบัส เอเดม เอส ราซิโอ (De non apparentibus et non existentibus eadem est Ratio) อะไรที่ไม่ปรากฏย่อมจะไม่ถือว่าเป็นได้มีอยู่ด้วยการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ต้องให้ปรากฏอยู่ เพราะฉะนั้นจะเอาข้อ ๓๐ มาใช้เป็นหลักในการควบคุมรัฐบาลหรือในการบริหารราชการแผ่นดิน อีกมาตรการหนึ่งนั้นเป็นอันว่าไม่ชอบ ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

นายเคล้ว นรปติ สมาชิกสภาผู้แทน (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๕ บัญญัติว่า สมาชิกวุฒิสภาและสภาผู้แทนมีสิทธิควบคุมรัฐบาลด้วยการตั้งกระทู้ถาม เสนอญัตติเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจ นี่เท่าที่ควบคุมเท่าที่ให้อำนาจสภาผู้แทนมาควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินนี้มี ๒ อันเท่านี้ฟังสังเกตว่าข้อบังคับ ข้อ ๓๐ นี้ข้าพเจ้ามีความเห็นตรงข้าม ขอประทานคราบผู้แทนนครศรีธรรมราช ท่านรองประธานสภาที่กล่าวมาเมื่อสักครู่ ข้อกระทู้ถามรัฐบาลจำเป็นต้องตอบ เว้นแต่ว่าเป็นความลับของราชการแผ่นดินหรือเกี่ยวกับผลประโยชน์ได้เสียของแผ่นดิน ญัตติเปิดอภิปรายมีสมาชิกรับรองครบตามรัฐธรรมนูญแล้ว รัฐบาลจึงต้องยอมให้เปิด แต่หาข้อบังคับข้อ ๓๐ นั้น ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้ามีความคิด

เห็นตรงข้าม คือหมายความว่า ถ้าหากว่าญัตติใดที่สมาชิกรับรองเสนอขึ้นมาตามมาตรานี้แล้ว แล้วก็สมาชิกรับรองเห็นชอบกับญัตตินั้นแล้วประธานสภา ก็ส่งไปยังรัฐบาล รัฐบาลอาจจะปฏิบัติก็ได้ หรือไม่ปฏิบัติก็ได้ ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ท่านคงเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัดมาแล้ว สมาชิกสภาจังหวัดนั้นย่อมขาดมาตรการไปหลายอัน เช่นการควบคุมให้เป็นไปตามข้อเสนอบริษัทว่า รัฐธรรมนูญนั้นเป็นกฎหมายแม่บท ต้องตีความโดยเคร่งครัด มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญหรือหาไม่ว่า สมาชิกนั้นเสนอญัตติเช่นนี้ไม่ได้ มีไหม ข้าพเจ้าขอถามถ้าหากว่าไม่มี สมาชิกก็ย่อมทำได้ กลับเป็นการตีเสียอีกแก่การบริหารราชการแผ่นดินก่อนที่คณะรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีจะคำสั่งใดไปนั้น ย่อมต้องได้รับฟังความคิดเห็นของประชาชนทั่วประเทศ ซึ่งสภานี้ได้เป็นผู้แทนของชาติ ที่ได้มีการเสนอเป็นข้อเสนอแนะเช่นสมมติว่ารัฐบาลจอมพลถนอมนั้นแต่งตั้ง ย่อมเปิดโอกาส โดยให้มีญัตติของคุณสนั่น ธีระศรีโชติ ส.ส. ขอนแก่นนี้ควรจะส่งทหารไปปราบเขมรหรือไม่ ย่อมจะเป็นข้อวินิจฉัยสำหรับรัฐบาลว่าควรหรือไม่ควร ประชาชนทั่วประเทศเขาจะเห็นอย่างไร แต่ว่ารัฐบาลไม่มีข้อผูกมัดอย่างไรที่จะต้องปฏิบัติเช่นนี้ เพราะฉะนั้นญัตติตามข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ ไม่มีความผูกพันที่รัฐบาลต้องปฏิบัติไม่ถือว่าเป็นการควบคุมราชการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ ได้บัญญัติไว้ ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเช่นนั้น คราวนี้พูดถึงอีกทางหนึ่งท่านประธาน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้ เราไม่มีสิทธิมีเสียงในการที่จะเสนอญัตติความคิดเห็นใด ๆ ให้รัฐบาลวินิจฉัยกระนั้นหรือ เป็นไปไม่ได้ เรามาจากประชาชน แต่ตรงข้ามรัฐบาลจตุมาจากสวรรค์ จึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐบาลซึ่งไม่ได้มาจากประชาชนจะต้องรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ซึ่งบรรดาประชาชนทั้งหลายทั่วประเทศได้นั่งอยู่ ณ ที่นี้แล้ว การกระทำผิดของรัฐบาลย่อมจะลดน้อยลงรัฐบาลก็ถืออนุชนผิดก็มี ถูกก็มี อย่างที่ได้เคยปรากฏมาแล้ว ถ้าหากว่ามีประชาชนมาให้เสนอความคิดเห็นอย่างนั้นอย่างนี้ รัฐบาลจะรับไปปฏิบัติก็ได้ ไม่ปฏิบัติก็ได้ ย่อมจะก่อให้เกิดเป็นผลดีแก่ประเทศชาติโดยส่วนรวม ภายหลังจากที่ได้รับฟังความคิดเห็นของประชาชนมาแล้วเป็น อย่างนี้ ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นเป็นอย่างนั้น ท่านประธาน ข้าพเจ้าขอทราบเรียนว่า ข้าพเจ้าก็เคยเสนอความคิดเห็น เสนอญัตติ เสนอความคิดเห็นไปยังหัวหน้ารัฐบาลหลายครั้งหลายหน ที่สำคัญก็มี ที่ไม่สำคัญก็มีเป็นต้นว่า ขอให้คุณถนอม คอมนันตร์ลาออกจากตำแหน่ง แต่ยังไม่ลาออกอย่างนี้เป็นต้น การกระทำของข้าพเจ้าเช่นนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ บางเรื่องก็ได้ผล บางเรื่องก็ได้ผล ถ้าหากว่ารัฐบาลจะปฏิเสธออกมาคำเดียวว่า ละ ท่านเสนอไม่ได้ ขัดต่อ

รัฐธรรมนูญแล้ว เราประชาชนมาจากประชาชนเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของประชาชนจะทำอย่างไร
เรามีแต่หน้าที่อย่างเดียวเท่านั้นหรือท่านประธาน

๑. มีอะไรขึ้นมาเป็นกระทู้ถาม และเมื่อไหร่ถึงจะตอบกระทู้ถาม ซึ่งมีกระทู้ห้าทอม
ของข้าพเจ้าเข้าสภา แต่ว่าห้าทอม ๆ เมื่อก่อนโน้น ข้าพเจ้าเองจะควบคุมรัฐบาลได้ที่ไหน

๒. เสนอร่างพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ได้เสนอมมาแล้วหลายสิบเรื่องเพื่อนท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติก็ได้เสนอมมาแล้วหลายสิบเรื่อง กระนั้นก็ยังไม่ผ่านเข้าสู่ที่ประชุมสภา เหล่านี้เป็นต้น
เสนอบัญญัติเปิดอภิปรายทั่วไปตามรัฐธรรมนูญ เราต้องมีเสียง ๑ ใน ๕ ยกเต็มที่ ท่านประธาน
เพราะว่าเรามีวุฒิสภามาประกอบด้วย ลำบากเพราะฉะนั้น ทางที่ดีที่สุดในเมื่อรัฐธรรมนูญก็
ไม่ได้ห้ามไว้ และข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ไม่มีข้อบังคับ ไม่มีข้อห้าม ไม่มีการบังคับให้รัฐบาลจำเป็นต้อง
ต้องปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ถ้าหากรัฐบาลเห็นดีเห็นชอบรัฐบาลก็นำไปปฏิบัติ ถ้าไม่เห็นดีเห็น
ชอบรัฐบาลก็ทิ้งเสีย อย่างนี้เป็นต้นการเสนอบัญญัติเช่นนี้ไม่มีข้อห้ามไว้ในรัฐธรรมนูญ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเราทำที่ทำได้ในเมื่อไม่มีข้อห้ามในรัฐธรรมนูญนั้น ดังได้เรียน
มาแล้วว่าต้องตีความ โดยเคร่งครัดข้าพเจ้าขอให้เหตุผลสั้น ๆ เพียงแค่นี้ขอขอบพระคุณ

นายบุญช่วย อรรถการ สมาชิกสภาผู้แทน (มหาสารคาม) : ท่านผู้เป็นประธานที่เคารพ
ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม บุญช่วย อรรถการ ส.ส. มหาสารคาม ขอประทานโอกาส แต่
โดยสังเขป โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วในเรื่องนี้กระผมได้ใคร่ครวญโดยรอบคอบมาเป็นเวลา
แรมเดือนหรือจะกว่าสองเดือนมาแล้ว ได้คิดหน้าคิดหลัง ได้พยายามอ่านทบทวนในข้อบังคับ
ทั้งที่กระผมก็ได้เป็นกรรมาธิการร่างข้อบังคับฉบับนี้ด้วย ในการนำร่างข้อบังคับฉบับนี้เข้าสู่
สภานั้นเราได้ทำด้วยความละเอียดรอบคอบจริง ๆ มีสมาชิกทุกฝ่ายทุกพรรคได้เข้ามาเสนอ
ความคิดเห็นโดยการแปรญัตติบ้าง โดยการให้ความเห็นบ้าง ฟังความคิดเห็นข้างนอกบ้าง
อย่างไรก็ตามในเมื่อได้นำเรื่องเข้ามาสู่สภาตามที่ได้มีการแปรญัตติหรือเพิ่มขึ้นในข้อ ๓๐ นั้น
ได้มีการพิจารณาโต้เถียงกันอย่างหนัก และมีการชะนกันอย่างหวุดหวิด แต่จะด้วยเหตุผล
ประการใดก็ตามกระผมก็อยากจะขอประทานเรียนว่า ตามที่ผู้คัดค้านมีความเห็นว่าเรื่องนี้ไม่
เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่มีรัฐธรรมนูญใดหรือมาตราใดห้ามไว้ แล้วอีกประการหนึ่ง
ยังมีความเห็นกว้างออกไปหรือยาวออกไปว่าไม่เป็นการผูกมัด ไม่เป็นการควบคุมคณะรัฐมนตรี
ตามมาตรา ๑๒๕ ว่าจำเป็นต้องกระทำตามนั้น จะกระทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ จะปฏิบัติหรือไม่ก็ได้ ตาม
ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งของแก่นได้กล่าวไปแล้ว อีกประการหนึ่งยังได้อ้างถึงเรื่องว่า ถ้า

หากมีการยอมให้เรื่องนี้ผ่านไปได้นะครับ ก็จะทำให้เกิดผลดีต่อประชาชนส่วนรวมเป็นอย่างยิ่ง กระผมได้อ่านบททวนในเรื่องข้อ ๓๐ ฟังดูอย่างผิวเผินแล้วก็รู้สึกว้าว ข้อ ๓๐ นั้นเป็นเรื่องที่น่าชื่นชมยินดี จึงขอประทานโอกาสนิดหน่อย ก็คือว่าข้อความที่มีดังนี้ สมาชิกมีสิทธิเสนอญัตติเรื่องใด ๆ ที่สำคัญเกี่ยวกับประโยชน์ได้เสียของประชาชนของชาติ เพื่อให้คณะรัฐมนตรีนำไปปฏิบัติพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน ญัตตินี้ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคน ในกรณีที่สามารถเห็นด้วยกับญัตติดังกล่าวแล้วให้ประธานสภาแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีจริงอยู่ในกรณีที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งขอนแก่นได้กล่าวไว้ว่า เมื่อเสนอไปแล้วหรือมีมติบังคับคณะรัฐมนตรีไปแล้ว คณะรัฐมนตรีจะปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติก็ได้ ข้อนี้เราต้องคำนึงถึงเกียรติศักดิ์ไม่ใช่เกียรติศักดิ์ของคณะรัฐมนตรีแต่อย่างเดียว เราต้องนึกถึงเกียรติศักดิ์ของชาติด้วย เรามีผู้บริหารประเทศสูงสุดคือคณะรัฐมนตรี เมื่อได้รับมอบหมายหรือถูกบังคับให้จำต้องกระทำตามญัตตินั้นแล้ว แต่ฝ่าฝืนเสีย แล้วจะรู้สึกอย่างไร ประชาชนทั้งชาติจะรู้สึกอย่างไร คนต่างชาติเขาหรือนานาประเทศเขาจะรู้สึกอย่างไร ว่าคณะรัฐมนตรีนั้นหาได้ปฏิบัติตามที่สภาได้บังคับไปไม่ นี่ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งที่กระผมควรจะกราบเรียน ก็คือว่า เรามีโอกาสอย่างกว้างขวาง มีประตูอย่างมากมายที่จะไปบังคับควบคุมคณะรัฐบาลนี้ มีอยู่ถึง ๔ ประตูใหญ่ ๆ ครับ มี ๕ ประตูใหญ่ ยังมีประตูเล็ก ๆ อีกหลายประตู เราเข้าออกได้อย่างสะดวกสบาย ประการที่ ๑ คือ ๑.การตั้งกระทู้ถาม ๒.ในการเปิดอภิปรายตามมาตรา ๑๒๖ นะครับ แล้วก็ขอประทานโทษ ในการเสนอกระทู้ถามตามมาตรา ๑๒๖ แล้วก็ประการที่ ๒ ก็อาจจะมีการเสนอเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรา ๑๒๗ มีโอกาสที่จะพูดได้เต็มที่ในบรรดาสมาชิกสภาทั้งหลายว่าคณะรัฐบาลนั้นได้ปฏิบัติอย่างไร ปฏิบัติชอบหรือไม่ ไม่ชอบไม่ควร ควรจะทําอย่างไร ควรจะปฏิบัติอย่างไร อาจจะนำมาตำหนิ อาจจะนำมาเสนอ อาจจะนำมาขอร้องในการเปิดอภิปรายตามมาตรา ๑๒๗ ได้ นี่คือประตูใหญ่ประการที่ ๒ สมาชิกทุกคนมีโอกาศ ประการที่ ๓ ในเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกจะรวมหัวกันเป็นจำนวนมากมาย เสนอญัตติไม่ไว้วางใจให้รัฐมนตรีออกเป็นรายคนหรือทั้งคณะก็ขอที่จะกระทำได้ นี่เป็นประตูสำคัญที่ ๓ นะครับ และอีกประการหนึ่ง ยังมีประตูใหญ่ ๆ ต่อไปอีก เป็นต้นว่า เรามีโอกาสที่จะเสนอความคิดเห็นเป็นส่วนตัว โดยเสนอเป็นลายลักษณ์อักษร หรือด้วยวาจาต่อเจ้าหน้าที่ตามกระทรวงทบวงกรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐมนตรีว่าเรื่องนั้นขอให้ปฏิบัติอย่างนั้น เรื่องนี้ขอให้ปฏิบัติอย่างนี้ ซึ่งคณะรัฐมนตรีก็รับฟังมา ไม่ใช่เฉพาะคณะรัฐมนตรีชุดนี้ แม้แต่คณะรัฐมนตรีชุดก่อน ๆ ก็ยอมรับฟังเรื่อง

โคที่ควรปฏิบัติได้เรื่องใดที่เป็นเรื่องด่วน เดือดร้อน อย่างที่สมาชิกฝ่ายค้านเสนอขอให้มีการช่วยเหลือราษฎรในบางประการ เพราะเป็นภัยอย่างใหญ่หลวง ภัยธรรมชาติ ภัยภัย อุทกภัย อัคคีภัย หรืออะไรต่างๆ เหล่านี้ รัฐบาลก็รับช่วยโดยทันที ทว่าได้มีการยืนยันหรือว่าถ่วงให้เกิดความเสียหายต่อประชาชนหรือประเทศชาติแต่ประการใดไม่ นอกจากนี้ยังมีเรื่องอื่นๆ อีกมากมายในมาตรา ๓๑ ซึ่งเป็นอีกเรื่องหนึ่งเป็นประตุนึง ซึ่งสภานั้นสมาชิกแต่ละคน สภาทั้งสภามีอำนาจที่จะกระทำได้โดยชอบโดยถูกต้องและได้ผลด้วย เรามีประตูกว้างขวางอยู่แล้วที่จะกระทำเพื่อควบคุมคณะรัฐบาล เพื่อขอรับรองรัฐบาล เพื่อให้รัฐบาลจะต้องปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขเพื่อความเจริญของประเทศชาตินี้เป็นหลักใหญ่ ความจริงแล้วรัฐธรรมนูญเขียนไว้อย่างรัดกุมเหมาะสมเป็นที่ยิ่ง กว้างขวางพอที่เราจะนำปฏิบัติได้ แต่ที่นี้เราอยากจะทำให้มันกว้างเกินขอบเขตนอกรั้วออกไป ก็คือจะมากกว่าที่รัฐธรรมนูญเขากำหนดไว้ตามข้อบังคับข้อ ๓๐ นั้น มันก็เข้ากับมาตราที่กล่าวนั้นหรือประตุนึง ๕ ที่ผมได้กราบเรียนนั้นและยังยาวยื่นออกไปเกินขอบเขตและเกินนอกรั้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญอย่างแน่นอน เรากำหนดขอบเขตไว้แล้วนี่คือรัฐสภา นี่คือสภาผู้แทนราษฎร ถ้าสมาชิกสภาไปนั่งอภิปรายอยู่ที่สโมสรสภาไปนั่งอภิปราย ยื่นอภิปรายอยู่ที่ประตุนั้นอันนั้นตสมาคม มันก็เป็นนอกขอบเขตเป็นเรื่องที่ใช้ไม่ได้รัฐธรรมนูญวางขอบเขตเขียนเขตจำกัดไว้ให้พวกเราจำกัดกระทำ อภิปรายทั่วไปใส่รัฐมนตรีออกเป็นรายคนก็ได้ ออกทั้งคณะก็ได้ หรือจะอภิปรายทั่วไป เรื่องอะไรนำมาประมวลได้หมดเลย เราไม่ต้องห่วงโดยที่ไม่ลงมติก็ได้ ไปตั้งกระทู้ก็ได้ หรือจะไปเสนอเรื่องส่วนตัว ณ ที่สำนักงานของทางราชการก็ได้ ฉะนั้นความคิดเห็นในการที่กระผมคัดค้านมาตั้งแต่แรก ตั้งแต่ครั้งเป็นกรรมาธิการพิจารณาข้อบังคับฉบับนี้มีความเห็นว่า เรามีโอกาสเต็มประตุนึง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ อย่าไปเอาถึง ๑๐๐-๒๐๐ เปอร์เซ็นต์เลย เรามีทางอยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องไปออกข้อบังคับข้อ ๓๐ แต่พวกเรา ก็มาอมมออกไปจนได้ ฉะนั้นกระผมจึงขอประทานกราบเรียนว่าเป็นการขัดรัฐธรรมนูญอย่างแน่นอนที่สุด ขัดรัฐธรรมนูญอย่างยิ่ง ไม่ควรจะอนุมัติให้ข้อบังคับข้อนี้ผ่านไปได้เลย เรามีทางทำอยู่แล้ว ขอประทานขอขอบพระคุณครับ

นายสุบิน พูลพัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทน (กาฬสินธุ์) : กระผมเป็นฝ่ายพรรคอิสระ และญาติตัวนี้ก็เป็นของพรรคอิสระมาตั้งแต่แรก ฉะนั้นกระผมจึงจำเป็นต้องสนับสนุนฝ่ายอิสระ ซึ่งได้เสนอมา แต่ว่าก่อนที่กระผมจะเข้าประเด็นก็มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนแต่

ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติด้วยว่าที่มาแห่งข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้มาอย่างไร เพราะว่าข้อบังคับอันนี้เป็นของสภาผู้แทน ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบรรดาท่านวุฒิสมาชิกผู้มีเกียรติเลย ที่ได้ร่างขึ้นมา กระผมได้รับเกียรติจากสภาผู้แทนให้เป็นกรรมาธิการร่างข้อบังคับของสภาผู้แทนมาตั้งแต่แรก เมื่อสภารับหลักการแล้วก็ยังเป็นกรรมาธิการขึ้นแปรญัตติอีกครั้งหนึ่ง สำหรับข้อ ๓๐ อันนี้ขอประทานโทษต้องระบุชื่อ คือคุณชาญยุทธก็เป็นกรรมาธิการด้วย จะเสนอตั้งแต่ขั้นแรกวางอยู่แล้ว แต่ที่นี้กรรมาธิการก็ขอรับรองคุณชาญยุทธว่า ถ้าจะเอาจริง ๆ นะก็ขอให้ขึ้นไปชั้นแปรญัตติเถอะ แล้วในที่สุดชั้นแปรญัตติ คุณชาญยุทธก็เป็นกรรมาธิการด้วยเหมือนกันคุณชาญยุทธจึงได้เสนอข้อนี้ขึ้นมา คือข้อ ๓๐ ซึ่งแต่ก่อนเราเรียกว่าข้อ ๒๔ ทีวี เมื่อมาพิมพ์แล้วก็เปลี่ยนเป็นข้อ ๓๐ ในปัจจุบันนี้ ในข้อนี้ในชั้นกรรมาธิการตอนนั้น ขอประทานโทษ คุณประสิทธิ์ ชูพิณิจเป็นประธานแล้วก็มีการพูดกันพอสมควร ทั้งเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ว่าก็ทรงจะขัดกับรัฐธรรมนูญอย่างที่ว่านี้ ในที่สุดคณะกรรมาธิการก็ตกลงกันว่าไม่ต้องลงมติกันหรอกให้คุณชาญยุทธสงวนไว้อภิปรายในสภาผู้แทน แล้วก็เมื่อคุณชาญยุทธของสงวนอย่างนั้นก็บังเอิญมีท่านสมาชิกเกียรติอีก ๒ ท่านขอสงวนด้วย ขอประทานโทษ ต้องระบุชื่อ ท่านผู้นั้นคือคุณยศ อินทรโกมภย์สุดด้วยคนหนึ่ง แล้วก็คุณพิชัย มากคุณ อีกคนหนึ่ง ขอสงวนไว้ด้วยกัน ๓ คน คณะกรรมาธิการก็ตกลงมาให้สงวน ในที่สุดก็เข้าที่ประชุมสภาผู้แทนอย่างที่คุณชาญยุทธกล่าวไปแล้วว่า คณะนั้นจะกัน ๕๕ ต่อ ๕๐ ไม่ออกเสียง คือลงเบี่ยงลิวาเสีย ๒ ฉะนั้นถึงแม้จะเอาเบี่ยงลิวาไปบวก ๕๐ ละคงได้ ๕๒ ทางอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้ ๕๕ อยู่นั่นเอง ฉะนั้นข้อบังคับอันนี้จึงอยากจะกราบเรียนต่อบรรดาท่านสมาชิกวุฒิสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายว่าเป็นของสภาผู้แทนโดยแท้ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับทางวุฒิสภาเลย ฉะนั้นต่อไปนี้ก็กระผมจะเข้าประเด็นเกี่ยวกับเรื่องนี้กระผมได้ฟังท่านรองประธานสภาภิกระผมที่สองที่แล้วนี้ คราวนี้ก็ขัดกันอีกแหละ ครั้งก่อนนั้นก็ขัดกันมาที่คราวนี้ก็จำเป็นต้องขัดกันอีกครั้งหนึ่ง ท่านบอกถ้าว่าอย่างกระบวนพิจารณา ท่านก็ยกตัวอย่างอะไรมา เอาละ กระผมก็จะว่าอย่างกระบวนพิจารณาของศาลเหมือนกันว่านี่กระผมจะเปรียบเทียบเลย รัฐสภานั้นเท่ากับศาลฎีกาคือว่าทุกท่านเป็นศาลฎีกาหมดเวลานี้ ท่านข้ออย่างไรลงไปแล้วดีดขาดเลย ไม่มีใครที่จะไปแตะต้องได้ ถ้าเทียบกับศาล ญัตติอันนี้ก็มิแต่ใจหึก โงกพท์ของศาลไม่มีจำเลยเลย จำเลยคือใคร คือข้อบังคับ ๓๐ แล้วมาข้อบังคับข้อ ๓๐ มาพูดได้ใหม่ อย่างครั้งก่อนเทียบกับที่กระผมกับคุณน้อม ขอโทษ เสนอญัตติให้ตีความในรัฐธรรมนูญว่าร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเข้าเคหะและที่ดินขัดต่อรัฐธรรมนูญ

หรือไม่ที่เสนอเข้ามาใหม่นั้น อันนั้นมิใช่ก็คือฝ่ายสมาชิกเสนอเข้าไปยังประธานสภาแล้ว แต่ท่านประธานสภาท่านสั่งว่าเข้าไม่ได้ น่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ ฉะนั้นจำเลยก็คือท่านประธานสภา อันนั้นมีแต่โจทก์เสนอเข้ามา ข้อบังคับข้อ ๓๐ อยู่ดี ๆ โจทก์เสนอเข้ามาบอกขอให้ล้มล้างข้อ ๓๐ นี้เสีย แล้วใครเป็นจำเลยที่จะแก้อันนี้พูดอย่างกระบวนการพิจารณาของศาล เรียกว่ามีแต่โจทก์ฝ่ายเดียวไม่มีจำเลยอันนี้ก็ขอประธานเรียนต่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านได้โปรดพิจารณาดูว่า มีแต่โจทก์ไม่มีจำเลย แล้วศาลจะชี้ขาดได้อย่างไรอันนี้เป็นประเด็นสำคัญมากประเด็นหนึ่ง แล้วที่นี้ก็นอกจากนั้นท่านก็พูดถึงมาตรา ๑๒๕ แห่งรัฐธรรมนูญ ข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้เป็นการควบคุมราชการแผ่นดิน อันนี้แหละผมไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดขาดเลยทีเดียว ทำให้ไม่เห็นด้วยก็เพราะว่ามาตรา ๑๒๕ เขียนไว้แล้ว ภายในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ ภายในบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้แหละ ก็จะต้องตีความอย่างเคร่งครัด อย่างที่ท่านกล่าวกันมาแล้วควบคุมราชการแผ่นดินมีอะไร มาตรา ๑๒๖ ตั้งกระทรวง ๑๒๗, ๑๒๘ เปิดอภิปรายมีอยู่แค่นั้นข้อบังคับข้อ ๓๐ เป็นการตั้งกระทู้ เป็นการเปิดอภิปรายตามมาตรา ๑๒๖, ๑๒๗, ๑๒๘ ใหม่ถ้าอันนี้ให้ตัดแล้ว จะไม่ใช่การเปิดอภิปรายอย่างนั้น ฉะนั้นเมื่อชี้ลงอย่างนี้จะเห็นได้ชัดว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญเพราะว่าไม่ใช่การตั้งกระทู้ไม่ใช่การเปิดอภิปราย จึงอยู่ในข่ายที่เรียกว่าควบคุมราชการแผ่นดินนอกจากนั้นท่านผู้ที่มีเกียรติที่นั่งลงเมื่อตะกี้ก็ยังกล่าวว่ามีประตุ ๕ ประตุ ๖ ประตุ กระผมก็ไม่เห็นด้วยครบ ๓ ประตุก็ให้อยู่แล้วไม่จำเป็นจะตีความโดยเคร่งครัดจริง ๆ แล้วจะไปตีความเพิ่มเติมเอาไม่ได้ เพราะว่าข้อ ๓๐ นี้ไม่ใช่ไม่ใช่ควบคุมราชการแผ่นดินแน่นอนเพราะว่าควบคุมมีอยู่แล้ว ๓ มาตราอย่างที่ท่านเรียน ท่านประธานรัฐสภาเมื่อสักครู่นี้แล้วก็สารสำคัญอีกอันหนึ่งรัฐธรรมนูญนี้มีบทห้ามไว้ที่ไหนที่ไม่ให้ตั้งอย่างข้อ ๓๐ นี้ พลิกดูหมดแล้วไม่มีเลย เพราะว่าข้อ ๓๐ นี้ไม่ต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้ ฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่าถ้าว่าตามส่วนแล้วเมื่อมีแต่โจทก์ ไม่มีจำเลยที่จะแก้คดีซึ่งจะให้ศาลชี้ขาด ปัญหานี้ก็ไม่น่าจะมีการตีความแห่งรัฐธรรมนูญเลยจึงอยาก จะขอฝากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทุกท่านได้โปรดพิจารณาด้วยความรอบคอบและสุขุม ขอขอบคุณ ครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : ประเด็นที่ท่านสมาชิกได้อภิปรายกันก็มีปัญหาซึ่งจะต้องพิจารณากันอยู่ ๓ ประเด็น ประเด็นแรกก็คือว่าญัตตินี้จะนำเข้าสู่การประชุมของรัฐสภาถือว่าการประชุมร่วมกันได้หรือไม่ ซึ่งท่านสมาชิกคือคุณชาญยุทธ

ขอประทานที่ออกนามได้เสนอตัดฟ้องไว้ นั้นประการที่ ๑ ประการที่ ๒ ที่ควรจะพิจารณาก็คือว่า ข้อบังคับข้อที่ ๓๐ ของข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎรนั้นเป็นข้อบังคับเกี่ยวกับ การควบคุมรัฐบาลตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๕ ซึ่งได้บัญญัติไว้หรือไม่ อันเป็นประการที่ ๒ ประการที่ ๓ ที่จะพิจารณาต่อไปก็คือว่า ข้อบังคับข้อ ๓๐ นั้นซึ่งได้บัญญัติไว้ในข้อบังคับเป็น การขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ หรือมาตรา ๑๓๓ หรือหาไม่ ประการสุดท้ายอันนับว่า เป็นประการสำคัญซึ่งควรจะพิจารณากันก็คือว่า หากข้อบังคับนี้เป็นข้อบังคับซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญ แล้วใครจะใช้บังคับได้หรือไม่ เพราะมีอยู่มาตรา ๑ ก็มาตรา ๑๗๓ ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้ง บท กฎหมายใด ซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญนี้เป็นอันว่าใช้บังคับมิได้ ซึ่งได้ตราไว้ว่า บทกฎหมายใดที่ ขัดรัฐธรรมนูญใช้บังคับมิได้ แต่สำหรับข้อบังคับข้อ ๓๐ นั้นเป็นข้อบังคับ เป็นข้อบังคับเท่านั้น หากใช้เป็นกฎหมายไม่ ซึ่งที่ประชุมรัฐสภานั้นจะต้องพิจารณากันให้ตระหนักว่าข้อบังคับฉบับนี้ จะเข้าอยู่ในดุลพินิจหรืออยู่ในข่ายของมาตรา ๑๗๓ แห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่ ถ้าอยู่ในข่าย ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๓ ก็สามารที่จะใช้บังคับมิได้ ด้วยเหตุนี้กระผมใคร่จะขอประทาน กราบเรียนต่อท่านประธานรัฐสภาว่าไปตามลำดับก็คือว่าญัตตินี้ควรจะเข้าสู่รัฐสภานี้ได้หรือไม่ ก็คือว่าในมาตรา ๑๓๓ ได้บัญญัติไว้ว่าเมื่อมีปัญหาการตีความรัฐธรรมนูญอันอยู่ในวงงาน ของสภาผู้แทนราษฎรก็ให้รัฐสภาเป็นผู้ตีความ ปัญหาที่ได้เถียงกันอยู่ในขณะนี้ก็คือว่า ขณะนี้ มีปัญหาอันใดเกิดขึ้นบ้างในรัฐสภาหรือในสภาผู้แทนหรือไม่ ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้นก็ย่อมจะต้อง ตีความได้ตามมาตรา ๑๗๓ ของรัฐธรรมนูญอย่างไม่มีปัญหา อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับได้เถียงกันระหว่าง ผู้เสนอญัตติและฝ่ายผู้ค้าน ข้าพเจ้าเองใคร่จะขอประทานกราบเรียนต่อสภานี้ว่าขณะนี้ได้มี ปัญหาเกิดขึ้นแล้ว ปัญหาเกิดขึ้นในข้อที่เราได้ตราข้อบังคับขึ้นฉบับหนึ่งโดยเฉพาะข้อบังคับ ข้อที่ ๓๐ ได้บัญญัติไว้ให้สภานี้มีสิทธิอำนาจและหน้าที่ในอันที่จะเสนอญัตติใดๆ เพื่อลงมติในสภา นี้แล้วเสนอไปยังรัฐบาล นี่เป็นวงงานของสภาซึ่งมีสิทธิและอำนาจ เป็นงานของสภาซึ่งจะได้ กระทำได้ มีสิทธิที่จะกระทำได้ตามข้อบังคับข้อ ๓๐ เมื่อวงงานของรัฐสภาได้บัญญัติไว้เช่นนี้ ก็เกิดมีปัญหาคือว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ ซึ่งเป็นสิทธิและอำนาจหน้าที่ของสภาผู้แทนอันบัญญัติ ไว้ตามข้อบังคับนั้นนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ เมื่อปัญหาเกิดขึ้นเช่นนี้ก็ย่อมมีปัญหาที่จะ ต้องตีความว่ามาตรา ๑๒๕ กิตติ มาตรา ๑๓๓ ของรัฐธรรมนูญกิตติ มีความแค่นี้ ตีความได้ แค่นี้ ตีความคลุมไปถึงข้อบังคับข้อ ๓๐ หรือไม่ จึงจำเป็นที่จะต้องมาตีความกัน เพราะ ฉะนั้นปัญหาที่ท่านผู้แทนทงพสิณอู้อี้ได้ตัดฟ้องไว้ว่า การพิจารณาของรัฐสภานี้ไม่ควรจะพิจารณา

เพราะไม่มีปัญหาอันใดนั้น ขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานว่าเราได้มีปัญหาคิดขึ้นแล้ว ปัญหาที่เกิดขึ้นจนกระทั่งเราได้เอียงกันไม่รู้จักจบจักสิ้นในขณะนี้ นี่แหละคือปัญหาที่เรากำลังพูดกันอยู่ว่าเป็นปัญหา ความจริงเป็นประการใดประการที่ ๒ ใครจะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานต่อไปว่าเมื่อปัญหานี้เข้าสู่สภาได้เราก็มพิจารณากันต่อไปว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ ซึ่งได้ตราให้อำนาจสมาชิกสภาผู้แทน เสนอญัตติต่อสภาที่บัญญัติไว้ในข้อ ๓๐ นั้นเป็นการควบคุมรัฐบาลหรือไม่ ท่านผู้แทนจังหวัดขอนแก่นก็บอกว่าไม่เป็นการควบคุม ในพระคณະของกระผมฉันมีความรู้สึกที่ว่าแม้ว่าข้อบังคับข้อนี้จะไม่เป็นการผูกมัดให้รัฐบาลต้องพึงปฏิบัติตามประการใดก็ตาม ก็อยู่ในฐานะเป็นการควบคุมอยู่ประการหนึ่ง การตั้งกระทู้ถาม เราย่อมไม่ปฏิเสธว่าเป็นการควบคุมรัฐบาลแต่การตั้งกระทู้ถามนั้นก็หาได้มีบทบัญญัติอันใดให้รัฐบาลนี้จำต้องทำตามกระทู้ถามนั้นก็หาไม่แต่ก็เป็นการควบคุมได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นญัตติดังกล่าวในข้อ ๓๐ นี้ก็เป็นการควบคุมรัฐบาลเช่นเดียวกัน กระผมใคร่ขอประทานกราบเรียนว่าได้มีท่านสมาชิกได้กล่าวหนักกล่าวหนาว่าเหตุใดเราจึงจำเป็นต้องตัดข้อนี้ออกไปเสีย เป็นสิทธิอำนาจและหน้าที่ของผู้แทนราษฎรอย่างกว้างขวางในอันที่จะควบคุมรัฐบาล ในอันที่จะรักษาประโยชน์ของประชาชนพลเมืองอยู่ อันนี้กระผมเองก็เห็นพ้องว่าในฐานะหน้าที่ของการเป็นผู้แทนราษฎรนั้น ทุกคนมีหน้าที่ต้องรักษาประโยชน์ของประชาชนชาวไทยด้วยกันทั้งสิ้น แต่การที่จะรักษาประโยชน์ของประชาชนชาวไทยด้วยกันนั้น เราควรจะปฏิบัติตามกรอบ ขอบเขตแห่งกฎหมายที่ได้ให้อำนาจไว้ การที่มีเหตุการณ์ต่างๆ ภายในบ้านเมือง ก็หาใช้ว่าสภานี้หรือผู้แทนราษฎรจะหมดอำนาจ ไม่สามารถจะควบคุมหรือเสนอแนะต่อรัฐบาล ก็หาไม่ได้ แม้เราไม่สามารถจะเสนอแนะต่อรัฐบาลในสภานี้ เราก็สามารถที่จะเสนอเรื่องราวต่างๆ ไปยังกระทรวงทบวงกรม ถ้าหากว่าเหตุการณ์เหล่านั้น มันจะฉลอมหลายหรือเป็นภัยต่อชาติบ้านเมือง เราสามารถเสนอแนะได้ทั้งสิ้น ไม่มีใครจะปิดปากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ แม้แต่ไม่ใช่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นประชาชนคนเดินถนนธรรมดาที่ย่อมที่จะเสนอความคิดความเห็นไปยังกระทรวงทบวงกรม เจ้าหน้าที่ เจ้าสังกัดให้พึงปฏิบัติ และนำต่างๆ นานาก็ได้ การจะทำตามข้อเสนอแนะหรือไม่นั้นเป็นสิทธิและอำนาจหน้าที่ของเจ้ากระทรวงทบวงกรมทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นฝ่ายประชาชน ผู้แทนราษฎรหรือฝ่ายข้าราชการทั่วทั้งประเทศก็มีความรักชาติบ้านเมืองไม่น้อยไปกว่ากันทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้ กระผมคิดว่าการควบคุมรัฐบาล การเสนอแนะต่อรัฐบาล ข้าราชการทั่วไปอันจะยังประโยชน์มาสู่ชาติบ้านเมืองนั้น เราทำได้ทุกวิถีทาง แม้

ไม่มีข้อบังคับข้อ ๓๐ เราก็ทำได้เช่นเดียวกับข้อบังคับข้อ ๓๐ แต่ว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นั้นหมายความว่าเราทำกันในสภา การกระทำในสภาก็มีทางจะออก แม้เราไม่สามารถจะมีข้อบังคับข้อ ๓๐ เราก็สามารถตั้งกระทู้ถาม ในกระทู้ถามนั้นเราก็อาจเสนอแนะต่อรัฐบาลว่ารัฐบาลจะทำอย่างนั้นได้หรือไม่ รัฐบาลจะทำอย่างนั้นได้หรือไม่ จะเป็นประโยชน์อย่างนั้นอย่างนี้เราก็สามารถเสนอแนะไปได้ เพราะฉะนั้นปัญหาที่เราตั้งข้อ ๓๐ ออก แล้วไซ้ร ก็ไม่สามารถจะให้เราเสียสิทธิอันใดที่จะรักษาประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองแต่ประการใด เพราะฉะนั้นที่ท่านสมาชิกห้วงโยนัททวนว่าทำไมเราจึงจะมาเอาดาบของตัวเองมาแทงตัวเรากระผมไม่เห็นด้วย ไม่มีดาบอันใดจะไปแทงใครและไม่มีดาบอันใดจะมาแทงตัวเองแต่ประการใด เรามีดาบอยู่พร้อมมูลที่จะปฏิบัติการในหน้าที่ของผู้แทนราษฎรอยู่แล้วท่านผู้เป็นประธาน ใครจะขอประท้วงกราบเรียนว่าเมื่อข้อบังคับข้อ ๓๐ อยู่ในฐานะที่เป็นผลให้มีการควบคุมรัฐบาล เพราะเหตุว่าเมื่อเสนอญัตติอันใดเข้ามาในสภา มีผู้รับรองครบถ้วน เมื่อสภานิ่งลงมติเห็นชอบด้วย ประธานสภาต้องเสนอเรื่องราวนั้นไปประกอบการพิจารณาในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล รัฐบาลไม่ได้รับญัตติดังกล่าวนี้ เมื่อเห็นว่าสภานิ่งลงมติเสียงข้างมากหรือเป็นเอกฉันท์แล้ว รัฐบาลก็ต้องสำเหนียกต้องพึงสังวร, ต้องพึงสังวรในญัตติอันนั้น อาจจะต้องปฏิบัติตามญัตตินั้นหรือ ถ้าไม่ปฏิบัติตามญัตตินั้น อย่างน้อยก็ต้องสังวรหรือสำเหนียกเหตุการณ์ต่างๆ เอาไปประกอบการพิจารณาการที่เสนอเรื่องราวนั้นผ่านสภาไปให้รัฐบาลสำเหนียกพิจารณาเพื่อประกอบการบริหารราชการแผ่นดินนั้น กระผมคิดว่าอันนี้แหละเป็นการควบคุมรัฐบาลเช่นเดียวกับกระทู้ อันที่รัฐบาลไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามเช่นเดียวกัน ใครขอประท้วงกราบเรียนต่อไปว่าเมื่อข้อบังคับข้อ ๓๐ เป็นข้อบังคับซึ่งควบคุมรัฐบาลแล้วไซ้ร จะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ หรือไม่ ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าให้สิทธิและหน้าที่อำนาจของผู้แทนราษฎรในการจะควบคุมรัฐบาลมีประการใดบ้างได้บัญญัติไว้ ว่าอำนาจหน้าที่ของผู้แทนราษฎรซึ่งจะควบคุมรัฐบาลนั้น มีได้ก็แต่โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเท่านั้น เมื่ออำนาจหน้าที่และสิทธิของผู้แทนที่จะควบคุมรัฐบาลจะทำได้โดยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเท่านั้น ก็ต้องดูต่อไปว่า บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนั้นได้ตรารับไว้บ้างที่ให้อำนาจของผู้แทนราษฎรจะควบคุมรัฐบาล ก็มีอยู่ ๓ ประการคือ

๑. ตั้งกระทู้ถาม
๒. เสนอญัตติเปิดอภิปรายทั่วไปโดยไม่ลงมติ

๓. เสนอญัตติเปิดอภิปรายทั่วไปโดยลงมติ

๓ ประการใหญ่ ๆ นี้การควบคุม เมื่อรัฐธรรมนูญได้บัญญัติอำนาจและสิทธิของผู้แทนราษฎรในการควบคุมราชการแผ่นดิน ควบคุมรัฐบาลโดย ๓ ประการนี้แล้ว หากเราไปเสนอข้อบังคับใด ๆ ขึ้นมาให้นอกเหนือไปกว่าอำนาจหน้าที่ซึ่งรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ กระผมคิดว่านั่นแหละคือเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่จำเป็นต้องปฏิบัติโดยขัดแย้งอันใดต่อไปอีกว่าอย่างนั้นทำไม่ได้ อย่างนี้ทำไม่ได้ ก็เมื่อให้อำนาจทำได้เพียงเท่านี้ ถ้าไปก่อเกิดสิทธิอำนาจหน้าที่ของผู้แทนราษฎรให้มากกว่าที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้แล้วไซ้ร้ นั่นแหละคือการขัดต่อรัฐธรรมนูญ เพราะไม่ได้ให้อำนาจเท่าไร นอกจากจะเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๕ แล้วมาตรา ๑๓๓ ก็ได้บัญญัติไว้ ข้อบังคับนี้ก็ขัดอีกท่านประธาน เพราะมาตรา ๑๓๓ ได้บัญญัติไว้ว่า ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓๓ ไว้ว่า ให้สภานี้ไปตราตั้งข้อบังคับการประชุมสภา การตราตั้งข้อบังคับการประชุมสภานั้นให้หมายถึงว่าเพื่อดำเนินกิจการของสภานั้นจะเป็นไปตามตัวบทกฎหมายรัฐธรรมนูญ การตราข้อบังคับนั้นหมายความว่าความถึงการวางระเบียบแบบแผนในการที่จะประชุมสภานั้น จำนวนเท่าใดถึงจะประชุมได้ จะเสนอญัตติอย่างไร เป็นลายลักษณ์อักษร หรือเสนอปากเปล่า การปิดอภิปรายจะปิดอย่างไร เสนอระเบียบต่าง ๆ ของการประชุมในสภานั้น รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๓๓ ไม่ได้บัญญัติไว้ว่า ให้ไปตราเอกสิทธิอันใดเกิดขึ้นใหม่ของผู้แทนราษฎร แต่กลับปรากฏว่าการปฏิบัติข้อบังคับ ตราข้อบังคับของเรานั้นได้ไปตราเอกสิทธิ สิทธิอำนาจหน้าที่ของผู้แทนราษฎรเพิ่มขึ้น ให้หน้าที่ผู้แทนราษฎรมีทำอย่างนั้นอย่างนั้นขึ้นมาอีก ซึ่งไม่ตรงต่อมาตรา ๑๓๓ มาตรา ๑๓๓ ได้บัญญัติให้แต่เพียงว่า ให้สภานี้ได้ตราข้อบังคับวางระเบียบในการประชุมสภาเท่านั้นไม่ได้ให้ไปตราอำนาจหน้าที่อะไรเกิดขึ้นใหม่ ถ้าหากไปตราอำนาจหน้าที่ของผู้แทนราษฎรเกิดขึ้นใหม่ มันก็หมายความว่าความถึงการร่างรัฐธรรมนูญอีกฉบับหนึ่ง ซึ่งให้อำนาจผู้แทนราษฎรจะกระทำการใด ๆ ได้ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ไม่เฉพาะแต่ขัดมาตรา ๑๒๕ แห่งรัฐธรรมนูญเท่านั้นยังเป็นการขัดต่อมาตรา ๑๓๓ แห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้ให้อำนาจให้พวกเราไปตราข้อบังคับไว้ด้วย เราตราเกินอำนาจ ตราจนกระทั่งให้สิทธิอำนาจหน้าที่ของเราเพิ่มขึ้นไป กระผมจะยกตัวอย่างให้เห็นอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าข้อบังคับของสภาผู้แทนราษฎรได้ไปตราขึ้นอย่างนี้ จะใช้บังคับได้หรือไม่ ตราไปว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสามารถเป็นรัฐมนตรีในขณะเดียวกันได้ ถ้าไปตราขึ้นอย่างนี้จะใช้บังคับได้หรือไม่ ถ้าเราไปตราขึ้นอย่างนั้น มันก็ไม่ได้ เพราะรัฐธรรมนูญเขาบัญญัติไว้แล้วว่า ไม่ได้เราจะไปตราขึ้นให้

มันได้อย่างไร ฉันใดก็เช่นเดียวกัน เมื่อรัฐธรรมนูญบัญญัติอำนาจหน้าที่ของผู้แทนราษฎรให้
 ควบคุมรัฐบาลมีประการใดบ้าง เราไปตราอะไรนอกเหนือรัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้ มันก็ทำ
 ไม่ได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นใครจะขอประทานกราบเรียนอันดับสุดท้ายก็คือว่า เมื่อปรากฏว่า
 ข้อบังคับอันนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้วไซ้ จะใช้บังคับได้หรือไม่ มีบัญญัติอยู่ในมาตรา ๑๗๓
 ของรัฐธรรมนูญว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดเมื่อขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้ว เป็นการใช้บังคับ
 ไม่ได้ ข้างฝ่ายตรงกันข้ามก็อาจจะมาชี้ว่า ข้อบังคับนี้ไม่ใช่กฎหมาย ข้อบังคับนี้ไม่ใช่กฎหมาย
 กฎหมายเท่านั้นที่ขัดกับรัฐธรรมนูญแล้วจึงใช้บังคับไม่ได้ เมื่อนี้ไม่ใช่กฎหมายเป็นข้อบังคับ
 เมื่อเป็นข้อบังคับ มันก็ไม่ใช่กฎหมาย มันก็สามารถจะขัดรัฐธรรมนูญได้ก็ยอมใช้บังคับได้
 ถ้าอาจจะอ้างเช่นนั้น อันนี้ก็ขอให้ท่านสมาชิกแห่งวุฒิสภาซึ่งมีความรู้ได้ไปพิจารณาเถาว่า ข้อ
 บังคับนี้ไม่ใช่กฎหมาย หรือเป็นกฎหมาย และถ้าไม่ใช่กฎหมาย จะขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๓
 ได้หรือไม่

หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช สมาชิกสภาผู้แทน (พระนคร) : กระผมมีปัญหาคือจะ
 เรียนต่อท่านประธาน ๒ ประการ

ประการแรกเป็นปัญหาเกี่ยวกับข้อบังคับว่าผิดหรือไม่ผิดถูกหรือไม่ถูกตามข้อบังคับ
 อีกอันหนึ่งเกี่ยวในหลักการที่ว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ปัญหาข้อแรก
 เกี่ยวกับข้อบังคับมันมีบทขัดแย้งกัน ๒ อันครับท่านประธาน ผู้ตัดสินนั้นเสนอเข้ามาขอให้
 ตีความรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๗๓ ถ้ามีปัญหาการตีความรัฐธรรมนูญอันอยู่ในวงงานของ
 วุฒิสภาหรือสภาผู้แทน ให้เป็นอำนาจของรัฐสภาที่จะตีความและให้ถือว่าการตีความของรัฐสภา
 เป็นเด็ดขาด แต่มันมีอีกบทหนึ่งครับในข้อบังคับ ไม่ใช่เรื่องตีความรัฐธรรมนูญ เป็นการ
 ตีความข้อบังคับ มีตราไว้ในข้อบังคับว่าข้อ ๑๓๕ ถ้ามีปัญหาการตีความข้อบังคับนี้ให้เป็น
 อำนาจของสภาที่จะตีความและให้ถือว่าการจะตีความของสภาเป็นเด็ดขาด กระผมเข้าใจจะ
 ผิดถูกอย่างไรก็แล้วแต่ท่านประธานจะวินิจฉัย กระผมเข้าใจว่าการตีความข้อบังคับนั้น สภา
 แต่ละสภาตีความกันเอง ไม่ใช่มานั่งมาประชุมร่วมกันเป็นรัฐสภา เพราะอะไร เพราะว่า
 แต่ละสภานั้นอาจจะมีความขัดแย้งกัน สภาผู้แทนก็มีข้อบังคับอย่างหนึ่ง เพราะวาทบัญญัติ
 รัฐธรรมนูญให้อำนาจหน้าที่ไว้แตกต่างกัน วุฒิสภาในฐานะเป็นสภายับยั้งก็มีข้อบังคับอีก
 ต่างหาก เพราะฉะนั้นว่าตามข้อบังคับข้อ ๑๓๕ กระผมเห็นว่านี่เป็นการตีความข้อบังคับไม่ใช่
 เป็นตีความรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นจะประชุมร่วมกันไม่ได้ ที่กระผมหนักใจคือถ้าประชุม

ร่วมกันไป แล้วข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายกลายเป็นการตีความข้อบังคับแล้วประชุมนี้ก็เหลว
จะเอาไปบังคับใครก็ได้ รัฐธรรมนูญให้ประชุมรัฐสภาได้ ต่อเมื่อเป็นการตีความรัฐธรรมนูญ
ที่นี้ปัญหาที่ว่ามันตีความรัฐธรรมนูญหรือตีความข้อบังคับ อ้ายหลักนี้ก็ยกท่านประธานครับ
กระผมเห็นว่าพูดกันว่าข้อบังคับไปขัดรัฐธรรมนูญ ก็เหมือนกับเราไปขัดขาหลวงพ่อโตวิสุทธิ-
กษัตริย์ มันเรื่องอะไรหลวงพ่อโตท่านไม่ได้เดือดร้อน อ้ายเราต่างหากไปขัดท่าน แผลสมที่
หน้าแข้ง เราต้องมาดูตัวของเราเองนั่นฉันใดก็ตี ถ้าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ข้อต่อรัฐธรรมนูญมัน
ก็เป็นเรื่องจะต้องตีความให้ข้อบังคับนี้ตกไป รัฐธรรมนูญไม่ได้กระทบกระเทือนอะไรเลย
กระผมเห็นว่าหลักที่ควรจะต้องถือคือว่า กรณีเรื่องจะเป็นการตีความรัฐธรรมนูญหรือเป็นการ
ตีความข้อบังคับ ต้องพิจารณาว่า ถ้าผลมันกระทบกระเทือนถึงรัฐธรรมนูญในทางที่แก้ไข
เพิ่มเติมด้วย การตีความนั้นอย่างนั้น เป็นการตีความรัฐธรรมนูญ แต่....

ประธานรัฐสภา: เดี่ยวครับคุณเสนาฯ ผมเป็นคนที่รับผิดชอบนี้เข้ามา ผมมีความเข้าใจว่า
เพราะว่าข้อบังคับมันขัดเหลือเกิน จึงได้เกิดเป็นปัญหาถึงรัฐสภา ถ้าว่าข้อบังคับนั้นไม่ขัด
มันก็เป็นสภาใครสภามัน ผมเข้าใจอย่างนั้นนะครับ

หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช สมาชิกสภาผู้แทน (พระนคร): กระผมจะกราบเรียนให้
ท่านทราบเพราะว่าวิตกว่าต่อไปเดี๋ยวจะเกิดอลเวงการประชุมนี้ไม่ถูกต้องมันก็จะเป็นผลจะ
ไปไกลครับ แล้วแต่ท่านประธานจะวินิจฉัยจะเอาอย่างไร กระผมจึงกราบเรียนให้ทราบถึง
ความคืดของกระผม ที่นี้กระผมก็ได้กราบเรียนแล้วว่า เราจะวินิจฉัยว่าเป็นการตีความรัฐธรรมนูญ
ซึ่งจะต้องประชุมรัฐสภาหรือเป็นการตีความข้อบังคับนั้น มันอยู่ที่ว่าผลได้ผลเสียจะกระทบ
กระเทือนถึงรัฐธรรมนูญหรือแต่เพียงข้อบังคับเท่านั้น กระผมจึงได้กราบเรียนเมื่อตะกี้ว่า
ถ้าเผื่อจะตีความไปโดยทางใด ๆ เช่นเป็นต้นว่าปัญหามีอยู่ในเวลานี้ ตามรัฐธรรมนูญเมื่อสิ้น
สมัยอายุของสภาแล้วก็หมดไป แต่มันไม่มีบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ว่าให้มีการเลือกตั้งใหม่
เมื่อไร นี้ไม่มี ท่านประธานจะกรุณาตรารัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑-๑๒ ไม่มี ปัญหาเกิดขึ้นว่าเมื่อ
สิ้นอายุสภา ๔ ปีแล้วจะต้องมีการเลือกตั้งภายในกำหนดเมื่อไร ไม่มีบัญญัติไว้ ในรัฐธรรมนูญ
ปี ๒๔๗๒ มี แต่ปัจจุบันไม่มี นี่ถ้าเกิดเป็นปัญหาขึ้นว่าเราจะอนุโลมเอาปี ๒๔๗๒ มาใช้ให้มี
การเลือกตั้งภายใน ๙๐ วันหรือไม่ อย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นการตีความรัฐธรรมนูญ เพราะมันมี
การเพิ่มเติมแก้ไขเปลี่ยนแปลงตัวรัฐธรรมนูญหนึ่งสื่ออย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นการตีความรัฐธรรมนูญ
และอย่างนี้ชอบที่จะนำปัญหามาปรึกษาในรัฐสภา แต่การที่เราตีความนี้ไม่กระทบถึงรัฐธรรมนูญ

เลย เหมือนหลวงพ่อโตศิษย์ศิษย์ ถ้าผมของกรพิจารณาทั้งหมดนี้เราบอกว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ สิ่งที่ตกไปไม่ใช่รัฐธรรมนูญ ท่านประธานครับมันตกไปโดยข้อบังคับข้อ ๓๐ เพราะฉะนั้นจึงเป็นการตีความข้อบังคับซึ่งชอบที่แต่ละสภาจะตีความเองได้ นี่กระผมสงสัยจึงกราบเรียนท่านประธานกระผมด้วยความเคารพท่าน บรรจวาระกระผมก็ไม่ว่าอะไร แต่มีข้อสงสัยก็เรียนให้ท่านทราบ ประเดี๋ยวนี้คงจะต้องมาบอกว่าประชุมนี้เหลือทั้งเพไม่ควรจะประชุมรัฐสภา ประชุมแต่ละสภาตีความข้อบังคับตกไปก็ประชุมแต่ละสภาซิ มานั่งร่วมประชุมกัน ประชุมนี้ก็ไม่มีอะไร เหมือนกันกับที่จะมาพยายามตีความข้อบังคับข้อ ๓๐ เป็นไม่มี ประชุมนี้เป็นไม่มีเพราะไม่ถูกต้อง ไม่ใช่กรณีที่จะประชุมร่วมกันได้ แต่เป็นกรณีที่จะตีความข้อบังคับข้อ ๓๐ ให้ตกไปโดยไม่กระทบถึงรัฐธรรมนูญแม้แต่ประการหนึ่งประการใด เพราะฉะนั้นก็ควรที่แต่ละสภาจะตีความเอง นี่กระผมเกรงว่าอย่างนี้ครับ ข้อวินิจฉันนั้นสุดแล้วแต่ท่านประธานจะเห็นสมควรประการใด นั้นข้อหนึ่ง อีกข้อหนึ่งข้อต่อไป กระผมก็จะกราบเรียนสั้น ๆ ว่ากันโดยหลักการ ข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ถ้าจะว่าให้มันขัดต้องมื่ออะไรจะขัดมันถึงเรียกว่าขัดเพราะฉะนั้นมีอะไรขัดไหมละ ท่านสมาชิกหลายท่านบอกว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๕ เพราะมาตรา ๑๒๕ เขาระบุไว้ชัดทีเดียวว่าการควบคุมรัฐบาลนะได้แก่การตั้งกระทู้ถาม เปิดอภิปรายโดยไม่มีการลงมติไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจ เปิดอภิปรายโดยมีการลงมติเช่นนั้น แต่ขอท่านประธานได้กรุณาอ่านรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๕ เขาบอกว่าถ้าเรื่องเป็นควบคุมให้ควบคุมตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้ แต่ไม่ได้มีระบุไว้ในมาตราไหน ไม่ได้มีระบุไว้ในมาตรา ๑๒๕ ว่าการควบคุมรัฐบาลนะพึงทำได้โดยวิธีตั้งกระทู้ตามมาตรา ๑๒๖ พึงทำได้ด้วยการเปิดอภิปรายตามมาตรา นั้น ๆ เขาไม่ได้ระบุมาตราไว้ เพราะฉะนั้นปัญหาว่าควบคุมตามบทบัญญัตินี้ก็ยังคงกว้างอยู่ จะไปตีความให้แคบไปบอกว่าควบคุมได้โดยเฉพาะ ๓ วิธี ตั้งกระทู้ถามตามมาตรา ๑๒๖ และอีกอย่างหนึ่งเปิดอภิปรายก็ได้ มาตรา ๑๒๕ ไม่ได้ระบุมาตราครับ ได้โปรดอ่านดู ไม่ได้มีระบุมาตราไหน เพราะฉะนั้นจะมตีความว่าตามมาตรานี้มาตรานี้ก็ไม่ได้ถูกอีกเหมือนกัน อีกประการหนึ่งกระผมเห็นว่าไม่ใช่เรื่องควบคุม ถึงแม้จะตีความอย่างไรกระผมก็เห็นว่าไม่ใช่ เพราะว่าควบคุมนั้นก็ถูกละ ควบคุมโดยตั้งกระทู้จะเปิดอภิปรายหรืออะไรก็ตาม แต่นี้เป็นเรื่อง**มาบอก** กระพุ่มันถามสมาชิกอยากจะถามว่าเรื่องเป็นอย่างไร นี่มาบอก คนละอัน ไม่ใช่เรื่องเดียวกันแล้วก็ข้อบังคับนี้ก็เขียนไว้ ขอท่านประธานได้โปรดดู ไม่ใช่เป็นการบังคับรัฐบาล เขียนชัดว่าถ้ามีปัญหาเรื่อง

สำคัญก็สมาชิกอาจจะเสนอญัตติให้รัฐบาลนำไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดิน
 ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางคนมาอ่านผิด บอกให้ไปปฏิบัติ ไม่อย่างนั้นครับ ไม่มี เพราะฉะนั้น
 โดยรูปของศัพท์ โดยรูปของการบัญญัติแล้วนี้เป็นแต่บอกให้รู้ เมื่อรู้แล้วรัฐบาลจะไปทำอะไร
 ไม่ทำอะไรก็ได้ แต่ถ้เรื่องสำคัญไม่ทำเข้าเขาบอกให้รู้แล้ว เขาก็ไปเสนอญัตติไม่ไว้วางใจที่หลัง
 เรื่องสมมติว่าตัวอย่างเกิดขึ้นเป็นภัยพิบัติ เช่นเวลานี้ข้าวงเวียนเลข ๖๐๐ บาท จะตายอยู่แล้ว
 ชาวเวลานี้ ผู้แทนก็มาเสนอญัตติในสภา กระผมก็บอกว่าขอบอกให้รู้นะ อาจจะเกิดวุ่นวาย
 ทางเศรษฐกิจอะไรไม่รู้ อย่างนี้มันเสียหายอะไร นี่มันการบอก ไม่ใช่เป็นการถาม แล้วจะว่า
 ชัดในเรื่องกระตุ๊กก็ไม่ต้อง เพราะมันไม่ใช่กระตุ๊ก จะว่าชัดในเรื่องเปิดอภิปรายมันก็ไม่ชัด เพราะ
 มันไม่มีใครเปิดอภิปราย เพราะฉะนั้นจะว่าชัดได้อย่างไรไม่เห็นมีอะไรจะชัด นี่กระผมเห็น
 ยิ่งกว่านี้อีก กระผมเห็นว่าไม่ชัดแต่ไม่ชัดเท่านั้น ข้อบังคับข้อ ๓๐ นี่เป็นการออกมาโดยถูกต้อง
 ตามมาตรา ๑๓๓ ในรัฐธรรมนูญ เพราะเหตุอะไร รัฐธรรมนูญมาตรา ๒ มาตรา ๓ บัญญัติไว้ว่า
 เมืองไทยนี้เป็นประเทศประชาธิปไตย อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน ในประเทศทั้งหลาย
 ที่เป็นประชาธิปไตยเขาเป็นพหูสูต รัฐบาลต้องฟังเสียงราษฎรวันยังค่ำ เมื่อราษฎรมาเองไม่ได้
 ต้องฟังเสียงผู้แทนของปวงชน คนเสนอญัตติ ๑๐ คนท่านประธาน ประชาชนเลือกก่อนเมือง
 เพราะฉะนั้นอาจจะเป็นแสน ๆ ก็ได้ เสียงเขามาผ่านมาถึงสภา กระผมเห็นว่านี่เป็นไปตาม
 ระบอบประชาธิปไตยซึ่งจะต้องฟังเสียงประชาชน โดยประชาชนเป็นผู้มีอำนาจอธิปไตย
 เพราะฉะนั้นแทนที่จะขัดแย้งกระผมเห็นว่าการออกข้อบังคับนี้เป็นไปตามมาตรา ๒ และ
 มาตรา ๓ ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๓ ไม่ได้บอกได้โปรดอ่านดู ไม่ได้บอกให้ออกข้อบังคับได้
 เฉพาะเพื่อตั้งกระตุ๊กเสนอเปิดอภิปรายเปล่า มาตรา ๑๓๓ บอกว่าข้อบังคับนั้นฟังออกได้เพื่อ
 ดำเนินการตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ กระผมขอเรียนถามท่านประธานว่า มาตรา ๒
 มาตรา ๓ ที่ว่าอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน ที่ว่าเมืองไทยเป็นประชาธิปไตยเป็นบทบัญญัติ
 ในรัฐธรรมนูญใช้ไหม ถ้ามันใช่แล้วทำไมจะออกข้อบังคับนี้บังคับไม่ได้ว่าประชาธิปไตยต้อง
 ฟังเสียงกันบ้าง ปกครองคนตั้ง ๓๐ ล้านคนไม่ฟังเสียงกันได้อย่างไรท่านประธาน แล้วจะอยู่
 กันได้อย่างไร ต้องฟังเขาบ้าง นี่แหละครับกระผมเห็นตรงกันข้ามว่าการออกข้อบังคับนี้ถูกต้อง
 ตาม มาตรา ๑๓๓ และมาตรา ๒ และมาตรา ๓ ในรัฐธรรมนูญ นี่อีกข้อหนึ่งก็มีข้อแย้งกันว่า
 ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางคนบอกว่าข้อบังคับนี้เป็นโมฆะเพราะเป็นกฎหมายขัดแย้ง แต่ความ
 จริงนั้น ถ้าได้กรุดมาอ่านรัฐธรรมนูญให้ตีละก็ปัญหาเรื่องตีความรัฐธรรมนูญนั้นมันมี ๒ ประการ

ครับ ประการแรก เป็นเรื่องของสภาเมื่อสภาเห็นว่ามีปัญหาใด ๆ เกี่ยวกับการตีความรัฐธรรมนูญ ก็มาตีความกัน ส่วนเรื่องที่ว่ากฎหมายขัดรัฐธรรมนูญไม่ใช่ มาตรา ๑๗๓ มันนำไปสู่มาตรา ๑๗๔ คือเมื่อใดมีกฎหมายที่ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญแล้วศาลไปพบเข้า ศาลบอกใช้บังคับไม่ได้ ก็เสนอมายังตุลาการรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๗๓, ๑๗๔ ไม่เกี่ยว ไม่เกี่ยวเลย แต่มันก็กลับมาสู่ปัญหาที่กระผมกราบเรียนไว้เมื่อตะกี้เนี่ย นี่เรามาตีความข้อบังคับหรือมาตีความรัฐธรรมนูญกันแน่ กระผมเห็นว่าเมื่อผลที่สุดจะส่งไปในทางที่ว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้จะตกไป หรือจะยังอยู่มันเป็นการตีความข้อบังคับ เพราะฉะนั้นก็ไม่จำเป็นจะต้องมาประชุมรัฐสภานี้ ด้วยความเคารพต่อท่าน แล้วแต่ท่านจะนำไปวินิจฉัยอย่างไรเป็นความเห็นของกระผม ที่นี้ก่อนจะจบกระผมอยากจะขอกราบเรียนท่านประธานสักนิด กระผมก็นั่งดูสภามาหลายยุคแล้ว ไม่มียุคไหนที่สภาผู้แทนราษฎรตรอนสิทธิของตัวเองมากกว่ายุคนี้ ไม่มีเคยดูข้อบังคับที่เขียนมาเอะอะครับ ท่านประธาน ข้อบังคับใหม่นี้ปัญหาเรื่องผู้แทนคุมอำนาจการเงินเขาถือว่าศักดิ์สิทธิ์สำคัญที่สุด ดูวุฒิสภาอเมริกันขณะนี้ ประธานาธิบดีจะมารบ ที่นี้เขาตัดพรวดเดียวไม่ให้มีเงิน เขาถือว่าสำคัญเหลือเกิน ตัดโครมเดียวไม่ให้มีอำนาจเอาเงิน เพราะฉะนั้นเราเขียนในกฎหมายนี้เราเขียนข้อบังคับออกมา บอกว่าสมาชิกสภาผู้แทนมีอำนาจ แต่เพียงลดงบประมาณ เอาไปแจกจ่ายที่ไหนไม่ได้ แล้วยิ่งกว่านั้นอำนาจที่จะปรับปรุงเอาไปแจกจ่ายไปยกให้แก่กรมกิจการ ซึ่งเป็นสภาผู้แทนเหมือนกัน กรมกิจการตามรัฐธรรมนูญเป็นผู้แทนของสภากลับมีอำนาจเหนือสภา นี่แปลกใหม่ครับ ท่านประธาน รวมความว่าผู้แทนของเราเนี่ย ถูกตัดแขนตัดขาไปแล้ว ปัญหาเรื่องจะจัดสรรงบประมาณให้ถูกต้องตามความต้องการของประชาชน ไม่มีแล้วถูกตัดไปแล้ว ข้อบังคับนี้อีกข้อ ๑ ที่สำคัญคือว่าตามรัฐธรรมนูญนี้ผู้ที่มีอำนาจจะยับยั้งกฎหมายมีคณะเดียววุฒิสภา ท่านประธานได้โปรดดูข้อบังคับข้อ ๑๐๗ อำนาจอันนี้เราไปให้รัฐบาลยังได้ ๒๔๐ วัน เอาไปเขยื้อนไว้ มีที่โหนบ้าง รัฐบาลมีอำนาจยับยั้งกฎหมายของผู้แทน มีในข้อบังคับอันนี้ ที่นี้กระผมกราบเรียนเป็นข้อสุดท้ายว่า ถ้าเมื่อเราจะตีความว่าข้อบังคับข้อ ๓๐ นี้เป็นโมฆะแล้ว ขอประทอนให้พิจารณาให้รอบคอบถึงข้อบังคับ ๘๒ ข้อบังคับ ๘๓ มันมีแล้วไว้ในขั้นที่พิจารณากฎหมายใด ๆ นั้น กรมกิจการด้วยความเห็นชอบของสภา อาจจะเสนอข้อคิดเห็นอย่างไร ไปให้รัฐบาลปฏิบัติพิจารณาได้ ข้อบังคับข้อ ๘๒ มีในข้อนี้ ข้อบังคับข้อ ๘๒ ถ้าคณะกรมกิจการเห็นว่ามิใช่ข้อสังเกต ที่คณะรัฐมนตรีควรทราบหรือควรปฏิบัติ ก็ให้บันทึก แล้วเมื่อสภาเห็นชอบด้วยก็ให้แจ้งไปยังคณะรัฐมนตรี นี้จะมีตกไปด้วยหรือครับ

มันอย่างเดียวกันนี้ค่าพูดมันติดกันแล้วกระผมจะเทียบเคียงให้เห็นว่าข้อ ๘๒ นี้ มันรุนแรงกว่า ๓๐ มาก เพราะเสนอไปเพื่อปฏิบัติ ส่วน ๓๐ เปลา เสนอไปพิจารณาประกอบการบริหารราชการแผ่นดินไม่ได้บังคับให้ปฏิบัติ นี่ละครับผลมันจะกระเทือนถึง ๘๒ ด้วย ถ้าท่านสมาชิกเห็นว่าได้ทำงานมาโดยรอบคอบจริงแล้ว สมควรจะเสนอให้ตีข้อ ๘๒ ให้ตกไปด้วย มันถึงจะถูก ที่นี้ถ้าเมื่อข้อ ๓๐ ไป ข้อ ๘๒ อยู่ ก็ห้ามกฏทั่วมังกร มันชอบกลอยู่นะครับในการตีความนี้ มันจะอย่างไร ตรงกลางมันเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ นี่กระผมกราบเรียนด้วยความเคารพ

ประธานรัฐสภา : ผมว่าถึงเวลารับประทานอาหารแล้ว ประชุมต่อเอาบ่าย ๒ โมง คือ ๑๔.๐๐ นาฬิกา เป็นอย่างไรครับ ขอพักประชุม

พักประชุมเวลา ๑๑.๕๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

ประธานรัฐสภา : ผมมีความเสียใจที่จะเรียนให้ท่านทราบว่าสมาชิกมาประชุมเพียง ๑๒๖ คน ไม่ถึงครึ่งหนึ่งตามรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องขอเลื่อนการประชุมไป แต่ส่วนที่จะประชุมเมื่อไรจะแจ้งให้ท่านทราบทีหลัง

เลิกประชุมเวลา ๑๕.๕๐ นาฬิกา

